Mord paa Gammel Torv

En kriminalhistorie af

Peter Sebastian Winslow
&
Bjarne Sinkjær

Juli 1996

Dette scenarie er skrevet som en hyldest til staden Kjøbenhavn,
og dedikeres byen og dens indbyggere.

Maa Vorherre beskytte vor hovedstad mod alle ydre og indre fjender.

---

3. udgave, 1. oplag

Scenariet er skrevet af Peter Sebastian Winslow & Bjarne Sinkjær

Scenariet er layoutet af Bjarne Sinkjær

© 1996 by Peter-Sebastian Winslow, Nybøl Alle 3, 2770 Kastrup, Tlf. 32 52 23 42 ,
og Bjarne Sinkjær, Mynstersvej 10, 2th, 1827 Frb. C, Tlf. 33 21 02 35

Scenariet maa ikke offentliggøres, masseproduceres, eller
spilles som turneringsscenarie uden forfatternes skriftlige tilladelse.

Kopiering af scenariet til privat brug er tilladt. Saa hvis du vil
forære din ven et kopi, er du meget velkommen.

Manden slog frakken op om ørerne, for at beskytte sig mod vinden. Det var kun sidst i august, men det var allerede ved at blive koldt om aftenerne. Irriteret gik han hen over Gammel Torv, uden af ænse de få handlende, der endnu var ved at pakke deres boder sammen. Hvad skulle der komme ud af dette møde? Skulle han, Zeikov, springe for en skide proletar?

„Zeikov!“, han vendte sig langsomt om mod den der havde raabt hans navn. Skikkelsen løb pludseligt frem mod ham. Zeikov saa først det røde tørklæde, siden kniven. Forgæves prøvede han at værge for sig, men angriberen lod sig ikke standse.

Zeikov mærkede ikke nogen smerte, da kniven skar ind i hans bryst, kun hvordan hans ben mistede deres styrke og han faldt til jorden. Han opfattede svagt det varme blod gennemvæde hans skjorte, og hvordan han blev løftet op og anbragt paa en hestevogn. Saa først kom smerten og frygten. Og til sidst kom mørket.

Indhold

Indhold 4
Indledning 5
Historien 6
Opklaring 9
Mordet paa Gammel Torv 9
Ofret 9
Visitkortene 10
Lommeuret 10
Tobaksetuiet 10
Sedlen 10
Syndebukken 10
Kortbogen 11
Telegrafstationen 11
Uraniavej 11
Dronningens Tværgade 12
Hotel d'Angleterre 12
Vidnet 13
Avisdrengen 13
Droschen 13
Morderen 14
Dampskibsselskabet 15
Bagkvinden 15
Epilog 16
10 Hændelser 17
Personae Dramatis 19
Baggrund 23
Klunketiden 23
Kjøbenhavn 24
Politikken 26
Christian IX 28
Politiet 29
Bibliografi 30
Haandud'er 31

Appendiks A. 8 Haandud'er
Appendiks B. 1 Plotoversigt
Appendiks C. 5 Personbeskrivelser

Indledning

SOM OFTEST NAAR man starter med at skrive et scenarie, starter man med en bestemt idé, en storslaaet scene som man ønsker at bygge en historie op omkring, eller et bestemt tema, som man gerne vil udforske. Vores scenarie startede med et kort.

En kold januardag kom vi forbi en boghandel, og saa en kortbog over Kjøbenhavn anno 1886, med en masse praktiske oplysninger, og et kort i farver. Og det bedste af det hele var, at dette lille vidunder ikke kostede mere end en tier. Det maatte kunne bruges til et eller andet - men hvad?

Vi er begge ret glade for investigator scenarier, da de lægger op til intelligente løsninger, i stedet for de evindelige skyderier, og vi var nogenlunde enige om, at konflikten skulle være social eller historisk, snarere end slaapaa-tæven. Men som det ofte gaar, saa ender man op med noget helt andet, end det man i starten havde tænkt sig.

I vores tilfælde blev det en kriminalhistorie. I starten overvejede vi at smide en konspiration eller et par tempelriddere ind i historien, saadan bare for skægs skyld, men det var som om, at de historiske rammer lagde op til en 'simpel' historie, uden alt for mange fantastiske elementer i sig.

Saa gik vi i gang. Det at skrive historiske scenarier har visse fordele og ulemper.

Fordelene er, at der er tonsvis af materiale at øse af, og utallige illustrationer, som man frit kan (mis)bruge, da de ikke længere er beskyttet af copyright. Verdenen er ogsaa let at identificere sig med, da selv den mest uvidende spiller trods alt ved en lille smule.

Der er naturligvis ogsaa visse ulemper. Historiske scenarier bør være - naa jah, historiske! Hvis oplysninger om datoer, steder, personer ikke er korrekte, mister historien troværdighed - lidt af magien forsvinder. Det er maaske ikke saa meget overfor eventuelle spillere, da deres viden ofte ikke er særligt grundig, nej det er mere overfor en selv. Saa man er nødt til at sætte sig grundigt ind i sagerne, og læse mange bøger. Faktisk kommer det let til at minde mistænkeligt meget om dengang, man skrev opgaver i skolen.

Et andet problem er at gøre tiden levende for spillerne. Hvis man bare gaar 15-20 aar tilbage i tiden, til den gang da NATO ville udstationere mellemdistanceraketter i Vesteuropa, saa havde man en helt anden maade at se paa omverdenen - en maade, som i bagkundskabens og forklarelses naadige lys, kan ses som naiv og primitiv. Og dog begaar vi i vor egen tid lige saa taabelige fejltagelser. Set i det perspektiv, hvordan giver man spillerne en føling med den tid som historien foregaar i, naar vi her snakker om 110 aar? Det er maaske den virkelige udfordring ved at skrive et historisk scenarie - om muligt endnu mere end at skrive selve plottet.

Hvorvidt det er lykkedes os, det kan De jo selv tage stilling til, naar De spiller vores historie. Vi synes begge det har været sliddet værd, og haaber, at De vil faa fornøjelse ud af vort lille drama. Med venlig hilsen,

Peter Sebastian Winslow
&
Bjarne Sinkjær

Historien

VI VIL NU fortælle Dem hvad denne historie gaar ud paa. Der gives to mu lige versioner af historien. Hvilken en der er den rigtige, er helt op til Deres temperament - og hvem ved, maaske kunne det endog tænkes, at ingen af dem afspejler den fulde sandhed, og at gaadens løsning for altid vil være uden for vor rækkevidde... men, vi starter for tidligt. Lad os starte hvor Deres spillere vil starte - med et mord.

De befinder Dem paa Gammel Torv i Kjøbenhavn, den 25. august i det herrens aar 1886, sent om aftenen. Lidet anende om hvilken skæbne der venter ham, træder en velklædt herre ud fra en beværtning og krydser torvet. Men han er næppe naaet tyve meter, før en mand løber hen til ham og stikker ham ned med en kniv. Herren falder døende til jorden, og skønt han i al hast køres paa hospitalet, staar hans liv ikke til at redde. Gerningsmanden er ingen steder at se.

Politiet inddrages naturligvis i sagen, og næste morgen sættes fem mand ind i opklaringen af forbrydelsen (det er vel overflødigt at nævne, at disse fem herrer er vore spillere). Sagen er yderst presserende da den myrdede, en vis Fyrst Zeikov, tilsyneladende er en russisk adelsmand, og der kun er tre dage til tsaren kommer paa besøg i Kjøbenhavn.

Vore opdagere har nu ikke meget at gaa efter; Zeikov havde et kort paa sig, hvori der er afmærket fire adresser, et lommeur af russisk oprindelse, en lædermappe med visitkort, samt en seddel. Desuden har et fruentimmer været vidne til hændelsen.

Vidnet er meget oprevet over mordet, og hun kan ikke fortælle meget andet end hvor forfærdelig det var, men der er dog to ting hun kan huske; overfaldsmanden var 'yderst daarligt klædt' og havde et iøjefaldende rødt tørklæde omkring halsen, og han flygtede ned af Vestergade og drejede vist nok op af Larsbjørnstræde.

Paa laaget af lommeuret ses det russiske rigsvaaben. Paa indersiden kan findes et utydeligt fotografi af en ung smuk dame.

Visitkortene identificerer afdøde som Fyrst Nikolej Zeikov. Paa kortene er der trykt en adresse i Wien.

Kortbogen er mere interessant, idet fire adresser er afmærket; Hotel d'Angleterre paa Kongens Nytorv (hvor afdøde boede), telegrafstationen paa Walkendorfsgade (hvorfra han har afsendt et telegram), og to adresser henholdsvis paa Dronningens Tværgade og Uraniavej (to borgerhjem hvor han havde sin gang).

Seddelen er en forespørgsel paa tysk om et møde paa en beværtning paa Gammel Torv, underskrevet af en K. Jeppesen.

Spillerne kan nu spore seddelen, opsøge hver af de fire adresser, eller prøve at følge morderens rute ned af Vestergade.

For at finde ud af hvem K.Jeppesen er, maa vore opdagere gaa paa kommunekontoret. Her er to K.Jeppersen'er skrevet i bøgerne; en embedsmand, og en murerarbejdsmand, Karl Jeppesen. Hvis opdagerne opsøger murerarbejdsmanden, har han ganske rigtigt et rødt tørklæde omkring halsen. Han vil afvise ethvert kendskab til mordet, men opdagerne vil sikkert anholde ham alligevel. Naar de faar

forhørt ham, vil han vedgaa at han kender Zeikov. Fyrsten har gjort hans søster gravid, og Karl nærer ikke de bedste ønsker for den 'flottenhejmer', men myrdet ham, det har han nu lige godt ikke. Desværre har han ikke noget alibi. Opdagernes chef vil lykønske dem med den hurtige fangst, og saa er den historie vel ordnet - eller hvad mener De?

Hvis spillerne, ligesom De, mener at det passer lidt for godt sammen, saa er der endnu meget at gøre. Hvis opdagerne vender deres opmærksomhed mod kortet, vil de faa meget mere at vide om Zeikovs gøren og laden i Kjøbenhavn.

Paa hotellet kan opdagerne faa adgang til Zeikovs værelse. Der er ikke meget at finde; en masse tøj fra Tyskland, toiletgrejer og diverse nips. Men en opmærksom opdager vil muligvis lægge mærke til den stuepige, der nærer mere end almindelig interesse for deres arbejde. Hvis hun konfronteres med dette forhold, vil hun først benægte alt, men presset vil hun bryde grædende sammen og tilstaa, at hun har lukket en frue ind i herrens værelse. Fruen var tysktalende og yderst velklædt. Hun overtalte stuepigen til at lukke sig ind med den forklaring, at hun var hans kone og at hun ville undersøge om hvem Zeikov var sammen med. Hvis en opdager faar den idé at vise hende lommeuret, kan hun genkende kvinden paa billedet.

Paa telegrafstationen kan de spørge personalet om Zeikov skulle have afsendt et telegram for nyligt, og efter en kort eftersøgning kan de svare bekræftende herpaa. Telegrammet er afsendt til Amsterdam, og omhandler i vage vendinger en genstand som Zeikov ønsker afhændet.

Den første af adresserne fører opdagerne til en villa paa Uraniavej paa Frederiksberg. Her modtages de af en enkefrue, som har haft Zeikov paa besøg gentagne gange, og som mener at kende ham godt. Hun priser ham som værende en fuldendt gentleman og en yderst vidende person. Der er kort sagt ikke grænser for den sympati hun har for fyrsten.

Lidt andre toner lyder der i Dronningens Tværgade. Her modtages de af fabrikant H.Bloch. Han har ogsaa haft Zeikov paa besøg, og ogsaa her har han forstaaet at føre sig frem, saa godt, at det er lykkedes ham at gøre stuepigen gravid.

Forhaabentligt vælger opdagerne ogsaa at følge morderens flugtvej. Hvis de følger vidnets forklaring, kan en avissælger fortælle dem, at han i gaar aftes saa en person, der svarede til beskrivelsen af morderen, blive samlet op af en drosche paa hjørnet af Larsbjørnstræde og Sanct Pedersstræde. Finder opdagerne frem til droschen, forklarer kusken, at han satte den paagældende person af ved en knejpe, Pelikanen, i Ryesgade. Herfra maa opdagerne bruge lidt uortodokse metoder, thi hvis de blot spørger for sig, opnaar de intet, da stamgæsterne ikke snakker med 'pansere'. Men efter lidt snagen hist og her gaar det op for dem, at en af stamgæsterne strør om sig med penge. Tilbage forestaar kun at anholde ham - noget der dog meget hurtigt kan udarte sig til et værtshusslagsmaal.

Et er at morder at have, noget andet er hans skyld at bevise. Hans forklaring paa de mange penge er at han har vundet dem i Klasselotteriet. Det er nu ikke sandt. En grundig ransagning af hans bopæl afslører et hulrum under et løst gulvbræt, hvori der er gemt en kniv og en større sum penge, pakket ind i et rødt tørklæde.

Morderen vil forklare at han blev hyret til mordet, men nægter at fortælle mere, med mindre opdagerne kan garantere at han ikke faar dødsstraf - dette vil opdagernes chef modvilligt gaa med til. Derefter vil morderen fortælle, at han blev hyret af en udenlandsk dame, som han mødtes med i H.C.Ørstedsparken ved flere lejligheder. Han har, efter sin egen mening, været ret snedig, idet han efter deres sidste møde fulgte efter hende til et dampskibsselskab, hvor han saa hende kjøbe en billet.
Forevist billedet kan kontorfunktionæren godt huske den paagældende person. Kvin-

den, en Madam Borisovna, kjøbte en billet til dampskibet til Danzig - som afgaar om en time. Til skibet i huj og hast.

Opdagerne møder her en yderst smuk og viljestærk, udenlandsk dame. Hun vil, naturligvis, først afvise alle anklager, men forelagt konkrete beviser vil hun vedgaa ugerningen - men paastaa at Zeikov var en morder og ransmand, og at hun var i sin gode ret til at gøre som hun gjorde. Hun beder opdagerne høre paa hendes historie:

I Rusland levede der en Baron Borisovna med sin familie. Han havde mange bønder under sit len. En søn af en velhavende bonde, Nikolej, blev af sin fader sendt til Sankt Petersborg for at faa lidt uddannelse, og der stiftede han bekendtskab med marxismen og anarkismen. Da han kom tilbage til sin fødeegn, havde han ikke lyst til at overtage faderens nøjsomme livsstil, i stedet lykkedes det ham at blive ansat paa baronens slot som skriver. Desværre forelskede han sig i baronens datter. Hun afviste ham naturligvis haanligt, og sagen kom baronen for øre. Som straf for hans vovemod blev Nikolej pisket paa gaardspladsen og sendt hjem til familien. Antændt af had over ydmygelsen, anstiftede Nikolej bønderne til oprør med marxistisk agitation. En ulyksalig nat angreb bønderne baronens slot, og næsten hele familien blev udslettet. Kun datteren blev sparet, men blev til gengæld voldtaget af Nikolej.

Nikolej stak af til Europa, og turnerede rundt i Østrig-Ungarn og Tyskland. Han levede dels af penge tilranet fra baronen, dels af fup og fiduser. Næsten ti aar gik, men imens var den unge spolerede datter voksede op til en særdeles handlekraftig dame. Hun nærede et brændende had til alle marxister, og blev agent for tsarens hemmelige politi, Ochrana. I Wien kom hun paa sporet af Zeikov, og hyrede nogen bøller til at gøre det af med ham, men han stak af til Kjøbenhavn, hvor han regnede med let at kunne dupere de provinsielle danskere ved at spillerollen som russisk adelsmand. Her indhentede skæbnen ham.

Zojka fremviser et brev, som bevis for hendes tilhørsforhold til tsarens regering. At hendes handlingerkunne have bragt en dansk arbejder i fedtefadet, beklager hun kun lidet. Anarkistiske Elementer som ham er en trussel mod enhver lovlig regering, og bør elimineres. Derefter beder hun om at faa lov til at rejse, da hendes tilstedeværelse vil kunne kaste en skygge over tsarens snarlige besøg.

Taler hun mon sandt? Her er en anden forklaring. Nikolej har, som beskrevet ovenfor, begaaet frygtelige forbrydelser i sit hjemland. Zojka Borisovna er bare ikke den hun paastaar hun er. Hun er i virkeligheden en tysk forbryderske og hedder Inga Schaubeck. Hun var i mange aar Zeikovs partner. Deres samarbejde endte brat efter de gjorde deres livs kup i Wien for syv maaneder siden, hvor det lykkedes dem at stjæle et uhyre værdifuldt halssmykke. De blev desværre overrasket under indbruddet af husets herre og i panik dræbte Zeikov ham med en ildrager. Efter kuppet kom de op at skændes, og Zeikov stak af med byttet. Han tog til Kjøbenhavn, hvor han troede sig i sikkerhed - hvad han ikke vidste var, at Inga var lige i hælene paa ham og at hun stræbte ham efter livet. Efter mordet fik hun adgang til Nikolajs værelse og hun har nu smykket i sin besiddelse. Brevet, der identificerer hende som Zojka Borisovna, er naturligvis falskt. Hvis Inga konfronteres med juveltyveriet vil hun paastaa, at hun tog smykket for at bringe det tilbage til dets rette ejere - dette kunne forbedre forholdet mellem hendes regering og Østrig-Ungarn.

Hvis Zojka/Inga anholdes, vil hun tage situationen med stoisk ro, og følge fredeligt med. Sent om aftenen beder hun fængselspersonalet om pen og papir, og nedskriver en fuld tilstaaelse, idet hun forklarer, at hun nu har faaet sin hævn og ikke har mere at leve for. Derefter tager hun sit liv med gift, som hun har gemt i sit tøj.

Opklaring

DET ER EN stille augustaften. Vore opdagere er netop kommet hjem med damptoget fra Roskilde, hvor de har lavet et stykke politiarbejde - en forholdsvis banal sag om manddrab. De er godt trætte, men kan dog se frem til deres første fridag i flere uger. En dag, som selvfølgelig skal bruges til rigtigt at slappe af i - maaske en tur udi det grønne sammen med familien, eller en dag paa travbanen kanske? Bed gerne spillerne beskrive hvad de vil bruge deres fridag til.

Mordet paa Gammel Torv

Desværre gaar det ikke som de havde tænkt sig. Om morgenen, *meget* tidligt, tirsdag den 26. august banker en nybagt betjent, 630 Mikkelsen, paa hoveddøren hos hver af opdagerne med dagens glædelige nyhed fra deres overordnede Heilesen - fridagen er inddraget, og de skal straks stille paa stationen.

Efter at have afreageret paa den stakkels betjent samles opdagerne paa stationen. Udenfor Heilesens kontor sidder en anden menig betjent. Opdagerne bliver, efter en kort ventetid, vist ind paa Heilesen kontor. Heilesen er en lille tyk mand, der aldrig rigtigt er blevet voksen, og som sidder med et alt for stort ansvar. Han er paa grænsen til et nervesammenbrud, og tygger energisk paa tre karameller af gangen.

Mens han indledende undskylder mange gange, fortæller han, at der er indtruffet en katastrofe. Tilsyneladende er en russisk adelsmand, Grev Zeikopf (eller saadan noget) blevet stukket ned paa Gammel Torv. Det er jo en forfærdelig skandale, da der jo ikke er mere end tre dage til Tsaren kommer paa besøg. Hvis sagen ikke bliver opklaret i tide vil Heilesen nok miste sit job, og som han siger, *„og ved De hvad det vil betyde, Brandtnæs, ved De det? Det skal jeg sige Dem. Det vil betyde at De ogsaa mister Deres. Og det ville jo ikke være rart, ville det vel? Vil De have en karamel?“* Efter den svada falder han lidt til ro, og fortæller, at betjenten uden for kender til sagens nærmere omstændigheder. Han beder 458 Dybod om at komme ind paa kontoret.

Betjenten kan, naar alt kommer til alt, ikke fortælle meget mere end Heilesen, men det er han bedre til at skjule. Han stod vagt ved Raadhuset paa Nytorv (Kjøbenhavns Byret i vore dage), da han blev opmærksom paa en masse staahej oppe ved springvandet. Da han kom derop, saa han en ung mandsperson staa bøjet over en liggende skikkelse, og et oprevet fruentimmer, der hysterisk pegede ned mod Vestergade og skreg, *„Han løb den vej. Morderen. Oh, hvor rædsomt!“* Den liggende skikkelse var en fin klædt Herre, der tilsyneladende var blevet stukket i brystet. Han aandede dog stadig. Dybod sørgede for at berolige fruentimmeret, og faa kørt manden paa Kommunehospitalet, men han var død ved ankomsten. Dybod har adressen paa fruentimmeret (øjenvidnet), og kiggede kort den afdødes papirer i gennem, men fandt kun nogle visitkort med navnet ‘Fyrst Zeikov’.

Ofret

Opdagerne kan besigtige liget paa Kgl. Frederiks Hospital i Bredgade. Vel ankommet faar opdagerne en lille snak med overlægen, som kan bekræfte at ofret døde af knivstik. Overlægen har gennemsøgt ofret for værdigenstan-

de, men har ellers ikke rørt ham. De ting han fandt, har han laast inde i sit pengeskab, og der ligger de endnu.

Liget ligger nede i den kjølige kælder paa et bord. Det er en mand, ca. 35-40 aar, almindelig af bygning. Ofrets ansigt har fine træk, og det kan stadig ses, at han har været en flot mand i levende live. Han er klædt i fine klæder, skønt de nu er ruineret af blod. Hans brune haar og skæg er velplejede, ligesom hans hænder ikke viser tegn paa haardt fysisk arbejde. Nogen har tilsyneladende stjaalet hans sko.

En undersøgelse kan bekræfte, at han er dræbt af tre knivstik, som har ramt lungerne og leveren. Et rul mod medicin, eller Førstehjælp kan fortælle, at morderen var højrehaandet. Paa overlægens kontor kan opdagerne faa udleveret ofrets ejendele:

- Nogle visitkort. Haandud 5.
- Et lommeur med billede i laaget (billedet er af bagkvinden).
- Et tobaksetui af sølv, med cigarer i.
- En seddel paa tysk, om et møde paa en café. Haandud 4.
- En kortbog (Kjøbenhavn anno 1886). Haandud 3.
- En pung med faa kontanter.
- Et sæt nøgler i læderitui.
- Et sæt fine klæder.

Af disse ting er de fem første væsentlige. Zeikovs ejendele vil ikke fører til sagens opklaring, men kan fortælle en hel del om ham.

Visitkortene

Visitkortene er af nydelig papirkvalitet, med guldtryk. Visitkortene identificerer afdøde som fyrst Zeikov. Der staar ogsaa en adresse i Wien.

Lommeuret

Lommeuret er lavet af sølv, med klaplaag og kæde til. Det er ikke et særligt dyrt ur, men af hæderlig kvalitet og meget nydeligt. Paa forsiden af klappen er det russiske rigsvaaben. Paa indersiden af laaget er der et fotografi af en ung kvinde. Hun er meget smuk, og har en flot hat paa efter moden for 10 aar siden. Hun er af slavisk udseende.

Tobaksetuiet

Etuiet er lavet af forsølvet messing, og er af en tvivlsom kvalitet. Kigger opdagerne nærmere paa etuiet, vil de paa indersiden af laaget kunne læse indgraveringen N. Vlasov. Dette kan jo nok give grund til nogen forbavselse.

Sedlen

Sedlen er af daarlig papirkvalitet, lidt nusset, med en usikker skrift. Paa seddelen staar følgende besked paa tysk, *„Ich wünsche mit dich von meine Schwester zu sprechen. Ich warte auf das Café Egen heute abend am 8:30 K. Jeppesen.“*, eller i dansk oversættelse, *„Jeg ønsker at tale med Dem angaaende min søster. Mød mig paa café Egen i dag klokken 20:30. K. Jeppesen.“*

Sedlen er skrevet af Zojka for at lokke Zeikov i baghold. Da hun undersøgte Zeikovs forhold her i Kjøbenhavn, faldt hun over skandalen om den stuepige som Zeikov har gjort gravid, og til hendes store tilfredshed viste det sig, at stuepigen havde en bror som var glødende anarkist. Han var derved legalt bytte i Zojkas øjne, og kunne bruge som syndebuk.

Syndebukken

Sedlen leder opdagerne paa sporet af en vis K. Jeppesen. De kan i Folkeregistret paa Raadhuset finde en Karsten Jeppesen, og en Karl Jeppesen. Herefter kan opdagerne opsøge dem, eller forhøre sig om dem.

Karsten Jeppesen er embedsmand, 38 aar gammel, og er gift. Han vil i første omgang blive meget vred paa opdagerne, naar de konfronterer ham med mordet paa Zeikov. Efter at have lovet dem alskens ulykker og forbandelser, vil han dog tage det mere roligt. Det burde gaa rimeligt hurtigt op for opdagerne at det ikke er denne mand de søger. I tilfælde af at det ikke gaar op for dem kan

Karsten sige at han har et alibi, han spillede nemlig Whist med tre af sine kollegaer, da mordet blev begaaet, hvilket baade hustruen og kollegaerne kan bekræfte.

Karl Jeppesen er murerarbejdsmand, 25 aar gammel, og stadig ikke gift. Han er kraftigt bygget, gaar i simple klæder, og har altid et rødt tørklæde bundet om halsen. Karl er socialist, og aktiv i arbejderbevægelsen.

Når de faar hevet Karl ind til afhøring, er han noget tilknappet. Som sagt er Karls forhold til politiet noget anstrængt, og han er overbevist om at han er udsat for en sammensværgelse (hvilket han jo, ironisk nok, har ganske ret i), saa under hele samtalen er han meget usamarbejdsvillig.

Nej, kan kunne bestemt ikke lide Zeikov. Hans søster var stuepige hos Fabrikant Bloch i Dronningens Tværgade. Da Zeikov har gjort hans søster gravid, hvilket er en social katastrofe paa den tid, har han saaledes et motiv til drabet - det er bare ikke ham der har gjort det, men det gaar nok ikke op for opdagerne lige med det samme. Det ser lidt sort ud for Karl, da han ikke har noget alibi for mordtidspunktet, han laa hjemme og sov. Men det taler til hans fordel, at han er venstrehaandet. Det er desuden ikke hans haandskrift, ligesom Karl heller ikke kan tale tysk.

Hvis de anholder Karl, følger han surmulende, men fredeligt med. Heilesen er henrykt over den hurtige opklaring, og bestiller tid hos den offentlige anklager. Her kan historien slutte, men forhaabentligt føler spillerne, at sagen er lidt for oplagt.

Kortbogen

I kortbogen er der, udover et kort og gadehenvisniger for Kjøbenhavn, ogsaa en masse nyttige oplysninger om sporvogne, telegrafvæsenet, Dampskibe m.v.

Paa kortet er der afsat fire krydser: Det første er paa Kongens Nytorv, og markerer Hotel d'Angleterre, som var det hotel Zeikov boede paa. Det andet markere en telegrafstation og er sat paa Walkendorfsgade. Det tredje kryds er placeret paa Uraniavej paa Frederiksberg og markerer adresse nr. 1. Det sidste kryds er sat paa Dronningens Tværgade, og det viser hvor adresse nr. 2 er.

Telegrafstationen

Tager opdagerne hen til telegrafstationen paa Walkendorfsgade vil de blive mødt med stor venlighed af telegrafisten Rasmussen. Han er en ældre herre der godt kan lide at fortælle smaa anekdoter fra sin lange og spændende liv, og da opdagerne jo kommer for at snakke med ham og ikke for at telegrafere, er det en storslaaet mulighed for ham til at lade mundtøjet gaa. Efter en del besvær og historier kan opdagerne dog faa ud af ham, at en vis Zeikov rigtigtnok har sendt et telegram for nyligt. Hvis de spørger efter telegrammet vil Rasmussen først sige at det er fortroligt, men med lidt godt rollespil kan opdagerne da godt overtale ham til at give dem det:

➰ Telegram. Haandud 6.

Det ovenstaaende forudsætter at opdagerne er høflige og lytter til hvad Rasmussen har at fortælle. Skulle de paa noget tidspunkt blive grove vil Rasmussen nægte at sige mere. Begynder opdagerne at true ham vil han bede dem gaa og først komme igen naar de har en dommerkendelse. Dette vil sænke opdagerne en del, men det har de selv været ude om.

Paa seddelen staar følgende, *„Att.: Albert Brecht, Weissburgstrasse 11, Amsterdam. Wir haben die dinge. Das preis ist in ordnung. Verspätet. Schwierigkeiten. Wir bleiben im Dänemark. Eine woche. Zeikov“*, eller oversat til dansk, *„Att: Albert Brecht. Vi har tingene. Prisen er i orden. Forsinket. Problemer. Vi bliver i Danmark. En uge. Zeikov.“*

Uraniavej

Zeikov fedtede sig ind hos et par familier i Kjøbenhavn, hvor han kunne faa frie maaltider og deltage i selskaber.

Den første adresse er en villa ude paa Uraniavej paa Frederiksberg, som ejes af Enkefru Gyldenborg. Villaen er typisk for tiden, meget stor og med plys overalt. Opdagerne bliver modtaget af husets frue, iført haarnet og morgenkaabe, og en skabet puddelhund paa skødet. Enkefruen forventer en passende ærbødighed fra opdagerne, da de jo bare er simple embedsmænd, og de bliver ikke budt paa nogen forfriskninger. Enkefruen kan fortælle følgende:

- Zeikov er en yderst civiliseret mand, meget berejst, og yderst vidende om verdenen omkring ham. Han har fortalt hende, at han ejer et gods i Hviderusland, men nu mest bor i Wien, da han mener at russere er uciviliserede - slet ikke som vesteuropærerne. Han handler vist nok ogsaa med juveler, da han synes at være meget interesseret i den slags.

Dronningens Tværgade

Lejligheden i Dronningens Tværgade ejes af Fabrikant H.Bloch, som er en praktisk indstillet mand. Lejligheden er møbleret med tunge egetræsmøbler i engelsk stil. Opdagerne bliver modtaget af Bloch i hans arbejdsværelse, og de bliver, naturligvis, budt paa baade kaffe, cognac, og cigarer.

- Bloch har haft Zeikov paa besøg ved flere lejligheder, da det synes at behage hans kone at omgaas folk fra det bedre borgerskab.
- Hans syn paa Zeikov er mere nøgtern, da Zeikov har gjort hans stuepige, frøken Jeppesen, med barn, hvilket har faaet den konsekvens, at det stakkels væsen sendt hjem til familien paa Lolland og at han skal finde sig en ny stuepige.

Hotel d'Angleterre

Zeikov har haft et værelse paa hotellet. Her har opdagerne selvfølgelig ikke adgang til, men med en god overtalelses evne eller en dommerkendelse, vil de kunne faa hoteldirektøren til at aabne døren for dem. Han virker faktisk en anelse bekymret for sin hotelregning, der, skønt den er blevet betalt jævnligt, dog er betragtelig.

Naar opdagerne kommer ind vil de se et soveværelse, en stue, et anretterværelse og et badeværelse. Alt er smagfuldt indrettet, hvilket vil sige med plys, mere plys og PLYS. Af Zeikovs ting er der paa hotelværelset at finde:

- Hans tøj; hverdagstøj, morgenkaaber, aftenkjoler, natskjorte og hue. Faktisk en betragtelig garderobe.
- Toiletsager; tandbørste, kam, parfume, baberkniv.
- Cigaretrør, cigaretter og andet nips, der gør en gentlemans liv udholdeligt..
- Russiske og tyske aviser. Og nej, der er ikke noget fordækt ved dem.

Alt i alt ikke noget videre ophidsende, men man vil dog ved en grundigere gennemgang af værelset kunne observere, at sengen er rodet igennem og en skabslaage staar aaben.

Imens opdagerne gaar og kigger sig omkring holder en noget nervøs stuepige øje med dem gennem nøglehullet. Opdagerne vil, mens de nusser rundt, høre en puslen fra døren. De finder selvfølgelig ud af at stuepigen har udspioneret dem, men naar/hvis de konfronterer hende med det, vil hun først benægte alt og finde paa en masse undskyldninger. Den hopper opdagerne jo nok ikke paa. Efter at have snakket lidt formanende til hende, paa den ene eller anden maade, bryder hun grædende sammen og tilstaar. Hun maa gerne gøre en lille scene ud af det, saa opdagerne faar en smule skyldfølelse.

Hun kan fortælle dem, at hun dagen før lukkede en frue ind paa værelset. Fruen forklarede at hun var fyrstens kone og at hun mistænkte ham for at hende utro. Det er ikke nogen særlig god forklaring, hvilket tyder paa at denne stuepige er meget naiv. Stuepigen kan ikke huske, hvordan fruen saa ud, men faar opdagerne den ide at vise hende billedet i

lommeuret, vil hun sige at det er den samme frue, men hun var bare ældre.

Vidnet

Vidnet, en ældre frue ved navn Gerda Hornslet, er oldfrue paa et mindre hotel. Hun er meget rystet over hændelsen, men med lidt taalmodighed og venlighed vil opdagerne kunne faa følgende forklaring ud af hende, *„Ser De, jeg var paa vej hjem fra arbejde. Da jeg gaar over Gammel Torv, ser jeg denne nydeligt klædte herre komme ud fra en beværtning. Han begynder at krydse torvet. Han var ikke naaet langt førend denne tarveligt klædte person raabte noget ad ham, mens han løb frem imod ham med noget i hænderne, og i næste nu faldt den pæne herre til jorden.“*

- Hun beskriver derefter, hvordan hun løb hen til den saarede, som mumlede noget uforstaaelig snak paa et ukendt sprog. Han blev lagt op paa en hestevogn og kørt til hospitalet. Hun naaede at se, at gerningsmanden var daarligt klædt og at han i øvrigt ogsaa bar et rødt tørklæde.
- Gerningsmanden løb ned ad Vestergade og hun mener bestemt han drejede af ved Larsbjørnsstræde.

Avisdrengen

Paa Larsbjørnsstræde staar en ung knøs, Jens, og sælger Politiken. Han kender Hernesen, og er paa fornavn med ham. Naar opdagerne kommer hen paa Larsbjørnsstræde, vil Jens sige til Hernesen, *„Davs Villy, nu glemmer du vel ikke at kjøbe din avis?“*

Hvis opdagerne spørger ham om han har set noget dagen før, vil han svare noget i retning af, „Joh, det har jeg vist nok, desværre forholder det sig saadan, at min chef ikke er saa glad for, at jeg spilder tiden paa snak med fremmede. Meen, hvis I nu kjøber et eksemplar hver af min avis, kan vi jo sige i er kunder.“ Jens ligger frejdigt hovedet paa skraa, og ser snedigt paa spilpersonerne. Efter at samtlige opdagere, ogsaa Brandtnæs, har kjøbt en Politiken, vil Jens fortælle følgende:

- I gaar aftes saa han en mand med et rødt tørklæde komme løbende rundt om hjørnet ved Vestergade, hvorefter han steg ind i en drosche og kørte væk.
- Droschen havde et hvidt nummer hvilket betyder, at den holder paa offentlige holdepladser.

Droschen

Den nærmeste offentlige holdeplads for Droscher er paa pladsen mellem Universitetet og Vor Frue Kirke. Dette ved Hernesen godt, da han jo kun bor et par gader derfra.

Nede paa pladsen holder der to droscher. Naar opdagerne spørger for sig om nogle af dem kørte med gerningsmanden i gaar aftes, vil de ryste paa hovedet og fortælle de ikke havde vagt i gaar. De ved til gengæld at deres kollega, Skovlunde, var paa vagt i gaar aftes. De giver opdagerne hans adresse og fortsætter deres sludder. Hvis opdagerne beder om at blive kørt hjem til Skovlunde, efterkommer kuskene selvfølgelig deres ønske.

Skovlunde bor i Danmarksgade 11, 4. sal th., i en lille halvanden værelses lejlighed, sammen med sin moder. Lejligheden er sparsomt møbleret. Det er Moderen der lukker op for opdagerne. Hun bliver meget forskrækket over at se hele 5 opdagere (eller hvor mange der nu er taget derud) staa paa hendes dørtrin, og spørge efter hendes ‘lille pode’. Hun gør derfor alt for at gøre dem tilfredse; tænde op i kakkelovnen, tilbyde dem kaffe fra en ensom daase øverst paa hylden osv.

Et kvarter efter ankommer hendes søn, en høj og alvorlig mand. Han bliver mindst lige saa forbavset over at se opdagerne, som hans moder. Naar opdagerne forklarer ham grunden til de er der, vil han fortælle, at han godt kan huske den omtalte person, fordi det er saa sjældent at saa tarveligt klædte personer benytter sig af droscherne. Han satte personen af i Ryesgade foran Pelikanen, en ussel en knejpe.

Opdagerne kender godt omraadets tvivlsomme rygte (det er et arbejderkvarter), og

ved, at som betjent naar man ikke langt med stamgæsterne paa beværtningerne.

Morderen

For at finde ud af noget paa Pelikanen, maa opdagerne opføre og klæde sig som klientellet paa knejpen (her har Nielsen gode muligheder for at udfolde sig). Gør de dette blot rimeligt troværdigt, kan de bevidne at en af stamgæsterne giver en omgang til hele stuen og generelt strør om sig med penge. Hvis opdagerne spørger/leder efter en mand med rødt tørklæde vil de ikke faa noget ud af det, for morderen bar det kun i gaar aftes. Kvikke opdagere vil kunne konkludere følgende:

- Ingen arbejder tjener saa mange penge, derfor er der noget lusk ved ham.
- At forsøge at anholde ham paa knejpen vil være taabeligt. Det bedste ville være at vente enten til han har drukket sig fra sans og samling og/eller til han forlader knejpen.

De knap saa kvikke opdagere vil kunne konkludere følgende:

- Ingen proletar tjener saa mange penge, derfor er der noget lusk ved ham. Han er morderen, og skal derfor straks anholdes.

Naar han mærker lovens stærke haand hvile tungt paa hans skulder, vender han sig om, kigger en anelse dumt paa den talende - og skubber derefter resolut et par af opdagerne hen i det nærmeste bord. Derefter forsøger han at undslippe gennem bagdøren. De andre gæster hjælper ham gerne med at lægge hindringer i vejen for opdagerne ved at spænde ben, skubbe borde og stole i vejen for dem, og en flaske flyver da ogsaa i deres retning. Kort sagt er der lagt op til et godt gammeldags værtshusslagsmaal.

Hvis morderen kommer saa langt som baggaarden, springer han op paa en skraldespand og derfra videre op paa et skur. Fra skuret vil han hoppe tre meter hen og lande paa skuret i nabogaarden. Herfra vil hoppe ned i gaarden og flygte ud af porten og ned ad Blegdamsvej. Hvis opdagerne ikke fanger ham, faar de endnu en chance inden han forlader byen, idet han næste morgen opsøger sin lejlighed for at samle sine ejendele.

Ved at narre eller true de andre stamgæster, eller eventuelt true ejeren med at fratage hans bevilling, kan opdagerne faa fat i morderens navn og adresse; Arne Thøgersen, Ryesgade 71 3. sal mf.

Naar de kommer ind i hans etværelses lejlighed, er der paa alle maader uhumsk. Der er for det første absolut intet plys, og værelset er ret mørkt og fugtigt, desuden flyder det med tomme flasker og her er generelt rodet. En overfladisk undersøgelse afslører intet, men i et hulrum under et løst gulvbræt kan opdagerne finde det fældende bevis.

- Indsvøbt i et rødt tørklæde ligger en kniv hvorpaa der stadigvæk kan anes en rødbrun indtørret substans. Desuden findes her en ikke ringe sum i danske kroner og tyske rigsmark.

Hvis opdagerne fanger morderen, er det meget tænkeligt han først skal sove branderten ud. Derefter vil de kunne tage ham under behandling. Før eller siden vil han bryde sammen og tilstaa (hvis de har kniven og pengene og viser ham det, vil det hjælpe paa hans samarbejdsvilje). Arne antyder at han blev hyret til jobbet, men nægter at sige noget som helst, med mindre at han faar garanti for, at han ikke ender under skarpretterens skarpe økse. Denne handel vil Heilesen modstræbende gaa ind paa:

- Arne vil fortælle opdagerne, at han blev hyret til jobbet af en smuk kvinde som talte tysk. Hun kom fra det bedre borgerskab. Hvis opdagerne viser ham billedet i uret, kan han genkende hende. Han er kommet i kontakt med hende via en be-

kendt i Kiel. Arne er sømand og har i mange aar sajlet paa de syv have.

- Arne har mødt kvinden ved tre lejligheder. To gange for at planlægge overfaldet og en sidste gang, hvor han modtog sin betaling. Efter det sidste møde fulgte han efter hende til Det forenede Dampskibsselskabs ekspeditions kontor i Havnegade 47, hvor han saa hende kjøbe en billet.

Lykkes det heller ikke opdagerne at fange Arne næste dag, vil han forlade Kjøbenhavn, og opdagerne maa se deres nederlag i øjnene og stemple sagen som uopklaret. Er dette tilfælde vil Heilesen sørge for, at der bliver fundet en syndebuk saa Tsaren ikke bliver urolig og det danske kongehus' ære er reddet.

Dampskibsselskabet

Forevises billedet i lommeuret for kontorfunktionæren i Havnegade 47, vil han kunne genkende fruen paa billedet. Hun hedder Zojka Borisovna, og har kjøbt en billet til dampskibet der sejler til Danzig i Tyskland (idag Gdansk, Polen). Dampskibet afgaar om en time.

Bagkvinden

Opdagerne naar ned til dampskibet en halv time inden det sejler. Opdagerne kan uden problemer komme ombord og faa en purser til at vise dem den rette kahyt. De banker paa og en kvindestemme beder dem paa tysk om at komme ind.

Kahytten er simpelt men smagfuldt indrettet. Paa sengen sidder der en usædvanlig smuk kvinde med en bog i skødet. Hun beder opdagerne om at tage plads, og spørger derefter til deres ærinde. Hun vil naturligvis afvise alle beskyldninger mod hende og ethvert kendskab til Zeikov, men forelagt passende beviser (morderens og/eller stuepigens forklaring, pengene, uret osv.) vil hun, som den intelligente kvinde hun er, tilstaa mordet paa Zeikov. Hun vil dog paastaa, at hun var i sin gode ret, da Zeikov er en morder og ransmand, og har begaaet frygtelige forbrydelser i hendes hjemland. Derefter vil hun fortælle sin historie:

Hendes navn er Zojka Borisovna, og hun er yngste datter af Baron Borisovna, som havde et gods i Hviderusland. Havde - thi han er nu død, ligesom resten af familien.

De var en lykkelig familie. Baronen var god mod sine bønder, men der er altid nogen som vil være utilfredse, og der var til tider uro blandt bønderne.

En søn af en velhavende bonde, Nikolej, blev af sin fader sendt til Sankt Petersborg for at faa lidt uddannelse, og der stiftede han bekendtskab med 'marxismen'. Da han kom tilbage til sin fødeegn, havde han ikke lyst til at overtage faderens nøjsomme livsstil, og i stedet lykkedes det ham at blive ansat paa baronens slot som skriver. Nogen tid efter gjorde han tilnærmelser til hende, men hun afviste ham haanligt. Sagen kom hendes fader for øre, og som straf for hans vovemod, blev Nikolej pisket paa gaardspladsen, og derefter sendt hjem til familien, der dog heller ikke havde nogen større forstaaelse for hans handlinger. Antændt af had over ydmygelsen, anstiftede Nikolej bønderne til oprør med sin ugudelige agitation, men med det formaal at tilrane sig baronens rigdomme. En ulyksalig nat angreb bønderne baronens slot, og næsten hele familien blev udslettet, kun hun blev sparet - men blev til gengæld voldtaget af Nikolej.

Nikolej forsvandt til Europa, mens bønderne blev massakreret af et regiment kosakker.

Hendes liv var ødelagt, og hun flyttede ind til noget familie i Sankt Petersborg. Hun prøvede at leve et normalt liv, men hun kunne ikke glemme Nikolej. Hun tog en uddannelse, begyndte at jagte marxister, og anmeldte dem til Tsarens hemmelige politi. Det var hun saa dygtig til, at hun hurtigt blev agent for dem. Men hadet til Nikolej var stadig ikke glemt. Ti aar senere komme hun paa sporet af ham i Wien, og hyrede nogen bøller til at

gøre det af med ham, men han overlevede overfaldet. Han stak af til Kjøbenhavn, hvor han regnede med let at kunne dupere de provinsielle danskere. Men hun var paa sporet af ham, og endelig fik hun sin hævn.

Zojka fremviser et brev fra den russiske regering, som bevis for hendes tilhørsforhold til tsarens regering. Hun beklager, at hun fik en dansk anarkist blandet ind i historien, men paapeger, at elementer som ham er en trussel mod enhver lovlig regering, og bør elimineres. Derefter beder hun om at faa lov til at rejse, da hendes tilstedeværelse vil kunne kaste en mørk skygge over tsarens snarlige besøg.

- Brev fra den russiske regering. Haandud 8.

Idet hun afslutter sin forklaring opstaar der en kort stilhed i kahytten - saa lyder signalet fra taagehornet om at ikke-passagerer skal forlade damperen.

Opdagerne kan nu vælge at lade Zojka sejle eller anholde hende. Hvis de vælger at anholde hende, vil hun se sig slaaet og følge med uden yderligere indvendinger.

Som beskrevet i plotgennemgangen findes der en anden mulig forklaring paa denne historie:

Ifølge denne forklaring er Zojka ikke den hun paastaar. Hun hedder i virkeligheden Inga Schaubeck, er en tysk forbryderiske og var i mange aar Nikolajs (Zeikovs) partner. Deres samarbejde endte brat efter de gjorde deres livs kup i Wien for knap et aar siden. Det lykkedes dem at stjæle et uhyre værdifuldt halssmykke fra den tyske konsul, men desværre blev de opdaget under indbruddet og Nikolaj dræbte i panik husets herre med en ildrager. Efter kuppet kom de op at skændes om hos hvem skylden for fiaskoen lå, og enden blev at Nikolaj stak af med byttet. Han tog til Kjøbenhavn, hvor han regnede med let at kunne narre de provinsielle borgere. Hvad han ikke vidste, var at Inga var lige i hælene paa ham og at hun stræbte ham efter livet.

Efter mordet fik hun adgang til Nikolajs værelse og hun har nu smykket i sin besiddelse. Brevet, der identificerer hende som Zojka Borisovna, er naturligvis falskt. Hvis Inga konfronteres med juveltyveriet vil hun paastaa, at hun tog smykket for at bringe det tilbage til dets rette ejere. Dette skulle naturligvis ogsaa forbedre forholdet mellem Rusland og Østrig-Ungarn.

Epilog

Hvis Zojka/Inga anholdes vil hun sent om aftenen bede fængselspersonalet om pen og papir. Derefter vil hun skrive en fuld tilstaaelse, i hvilken hun forklarer, at hun nu har faaet sin hævn og ikke har mere at leve for.

I Zojka udgaven vil hun bede om at den russiske repræsentation bliver underrettet om hendes skæbne og at offentligheden intet faar at vide om hendes lands forbindelse til mordet.

I Inga udgaven vil hun intet nævne om Rusland, men vil blot paastaa at det var Nikolaj der slog manden i Wien ihjel. Hun ønsker ydermere at blive begravet i en ukendt grav.

Derefter tager Zojka/Inga sit eget liv med gift.

Heilesen er under alle omstændigheder henrykt, specielt hvis smykket er fundet, da han saa vil kunne sole sig i mediernes lys. Hans glæde er dog kortvarig, da udenrigsministeriet lægger beslag paa smykket og diskret levere det tilbage til den rette ejer.

Arne Thøgersen idømmes tugthus paa livstid og dør af tuberkulose fire aar efter.

Vores kære opdagere bliver takket af Heilesen og faar som belønning to fridage - og en karamel.

10 Hændelser

DET ER ALTID svært for spillelederen at give spillerne en følelse af, at der er en levende verden omkring dem. Kjøbenhavn i 1880'erne er fuld liv - byen var endnu ikke domineret af bilerne, og droschen var kun for de rige, saa de fleste mennesker maatte klare sig med deres fødder. Gaderne var fulde af mennesker fra alle samfundslag paa vej til hver deres ærende, gadesælgere faldbød deres vare, gadedrenge tyranniserede tosserne, og saa videre. I det følgende præsenterer vi ti smaa hændelser som De kan krydre scenariet med:

1 Endnu i 1886 var det tilladt at holde køer i Kjøbenhavn, og foretage slagtninger i baggaardene. Som opdagerne kommer hen af en af sidegaderne, kommer en meget forskræmt ko løbende ud fra en baggaard, skarpt forfulgt af to slagtersvende bevæbnet med henholdsvis et reb, og en kniv. Koen nedlægger en frugtsælgerske og en dame fra det finere borgerskab, og forsvinder om et hjørne. Opdagerne kan selvfølgelig optage jagten paa den flygtende, men risikerer derved at faa komøg paa deres tøj, noget der vil blive bemærket af de personer de efterfølgende snakker med.

2 Under deres vandringer, kommer opdagerne forbi en af Kjøbenhavns særlinger. Niels Peter Nielsen, alias Pudse-Peter, kommer med dansende gang hen imod opdagerne, mens han syngende faldbyder sine varer bestaaende af pudsevoks, blanksværte, smergellærred m.m. i sin kurv; *„Blankesværte, Blankesværte! Aa! Aa! Aa!"* Da det ikke giver nogen umiddelbar reaktion tilføjer han, *„Jeg synes det varer saa længe, inden de fruer faar penge."* Heller ikke det synes at give den ønskede reaktion, saa Pudse-Peter tyer til sit hemmelige vaaben; en lille ildebrand i hans frakkelomme. Saa kan det nok være at folk stimer sammen om ham.

3 Opdagerne bliver forstyrret i deres vandring af et større leben. Kongen og Dronningen er paa vej til Frederiksberg Slot. Det er et større optog; først rider to husarer i fineste skrud, dernæst kommer Christian IX og Dronning Louise i aaben karet, saa to hestevogne med tøj og sager, og til sidst endnu to husarer. Det gaar ikke specielt hurtigt. Alle, rige som fattige, løfter hatten til hilsen, og en hoben gadedrenge løber efter optoget. Kongen hilser naturligvis igen baade til højre og venstre - et festligt syn.

4 Fra en baggaard lyder der sang fra hæse røster; Det er to gademusikanter der prøver at tjene sig en skilling. Ah, to kendte fra politiets arkiver, Den Halte paa guitar, og Musikanten paa violin. Rart at se, at de har faaet sig en bedre maade at tjene til det daglige brød. En snottet tøs løber rundt og sælger en skillingsvise. Hun prøver naturligvis ogsaa at sælge en til opdagerne. Haandud 10.

5 Fem gadedrenge danser om en ung kvinde, klædt i beskedne men nydelige klæder. Drengene gør alt for at faa hendes opmærksomhed, mens hun paa sin side prøver at ignorere deres drillerier. Det bliver dog for meget for hende, da en af drengene ser sit snit til at løfte op i hendes skørter, og med et noget bramfrit sprog og et lidet successfuldt dask

med sin taske, jager hun plageaanderne paa flugt. Grinende og fnisende løber drengene væk - og lige ind i en gadebetjent. Han fanger en af drengene, giver ham med løftet pegefinger en formaning, og stikker ham en lussing der synger. Drengen løber smaatudende hen til de andre drenge, der har set til fra en port, og bliver modtaget som en hjemvendt helt.

6 Indtil 1906 var prostitution tilladt i Kjøbenhavn. Prostitutionen var koncentreret omkring Holmensgade, der var berygtet for sine beværtninger. Da opdagerne kommer hen af gaden ser de ingen andre end Overbetjent Klemmesen komme ud fra en opgang. Han kigger saa koncentreret ned i fortovet at han paa det nærmeste støder ind i opdagerne. Saa rømmer han sig undskyldende - og skynder sig hjem til konen.

7 En stakkels gammel mand, syg af tuberkulose, prøver at tigge penge af opdagerne. Han er aabenbart ikke kendt her i byen, siden han ikke kan genkende ordensmagten. Ja, ja, man maa jo gøre sin pligt, betleri er jo forbudt. En tur paa hospitalet - og hvis han overlever - saa paa gaarden for fattiglemmer.

8 Opdagerne kommer til et opløb omkring nogle personer, som deler løbesedler ud. Bedømt paa deres paaklædning er det mænd og kvinder fra den højere middelstand. Aha, paa skiltet kan man se at det har noget med lockouten at gøre. En herre prøver ogsaa at give en seddel til opdagerne, og en kvinde nærmer sig med en raslebøsse. Haandud 9.

9 I en snæver gade er der optræk til ballade. En ølvogn er ved at læsse af ved et værtshus, og sandt at sige fylder den en del. Paa den anden side er et vognlæs mursten ved at køre ind i gaden. Murersvendene raaber at, „Se at denundtnelynene at faa det læs møg flyttet“, mens ølkuskene blot svarer at „I kan da kraftstejleme køre uden om“. Alle folk stopper op ved udsigt til afbræk i dagens kedsommelige rutine, og snart er gaden helt og aldeles spærret. Det ene ord tager det andet, og med mindre opdagerne griber ind, bliver der slagsmaal mellem kuskene.

0 To af Estrups blaa gendarmer har standset op ved en bod for at drikke sig en øl. En gammel kone faar øje paa dem fra et ovenstaaende vindue - og tømmer natpotten ud af vinduet. Skønt konens øjemaal lader meget tilbage at ønske, saa bliver gendarmerne ret ophidsede, og den ene af dem truer hende med arrestation - hvortil hun haanligt svarer, om de nu ogsaa mener, at to saa raske mandfolk kan klarer en gammel kone helt alene, eller om de ikke hellere skulle tilkalde hjælp fra ‘Estrup og hans slæng’. Beskæmmede af tilskuernes latter foretager de to unge mænd et taktisk tilbagetog ind i værtshusets indre.

Personae Dramatis

Brandtnæs

Brændtnæs er den ældste af spillernes gruppe, og af samme grund den uofficielle leder. Han kæmpede som løjtnant i krigen i 1864, og nederlaget har taget paa ham. Han har et vemodigt sind, og er ofte trist. Han er medlem af Højre, og meget nationalistisk.

Fit: 50	Lea: 30	Psy: 30	Cha: 30
Ref: 30	Int: 40	Wil: 45	Pos: 45

Færdigheder: Lederevne 30, Revolver 30, Ride 30, Sabel 30, Slagsmaal 30, Strategi 45, Skrive rapporter 45, Takt & Tone 30, Torhør 45

Hernesen

Hernesen er den yngste politimand i gruppen, og er en ivrig tilhænger af alle nye ideer. Han har egen telefon, bruger Encyclopedia Britannica som natlæsning, og diskuterer gerne Darwin med alle og enhver. Han er medlem af Venstre og fast læser af Politiken.

Fit: 40	Lea: 50	Psy: 35	Cha: 45
Ref: 40	Int: 40	Wil: 35	Pos: 30

Færdigheder: Fotografi 50, Jura 50, Naturvidenskab 50, Revolver 40. Roning 40, Skrive rapporter 40, Takt & Tone 50, Trivia 40

Mortensen

Mortensen er lidt af en sær snegl. Han er opvokset paa en præstegaard, er stærkt kristen og medlem af Afholdsforeningen. Han bruger sin stilling som politimand til at jage syndere, men er vel paa bunden en venlig sjæl.

Fit: 30	Lea: 40	Psy: 50	Cha: 30
Ref: 30	Int: 45	Wil: 35	Pos: 40

Færdigheder: Dyrehold 45, Førstehjælp 45, Litteratur 40, Revolver 30, Skrive Rapporter 45, Søge Paa Biblioteker 40, Tale Til Forsamlinger 30, Takt & Tone 40, Teologi 40

Nielsen

Nielsen er født i den Kjøbenhavnske slum, og fik mange tæv som barn. Den nemmeste maade at komme hjemmefra var at melde sig til militæret, og Nielsen kæmpede sammen med Brandtnæs under krigen i 1864. Krigen tog haardt paa Nielsen, og han lider af granatchok. Han drikker sig ofte fuld for at glemme sine oplevelser.

Fit: 35	Lea: 30	Psy: 20	Cha: 35
Ref: 45	Int: 45	Wil: 25	Pos: 35

Færdigheder: Akrobatik 45, Førstehjælp 45, Ride 45, Riffel 45, Slagsmaal 35, Skrive Rapporter 45, Takt & Tone 30, Torhør 25, Underverdenen 35

Steinfeldt

Steinfeldt er halvt tysker, noget der ikke har gjort hans tilværelse nemmere de sidste aar. Han er ikke desto mindre en meget moderne mand, og gaar rundt med underlige tanker om et forenet Europa.

Fit: 35	Lea: 45	Psy: 45	Cha: 50
Ref: 40	Int: 35	Wil: 30	Pos: 25

Færdigheder: Akrobatik 40, Førstehjælp 35, Naturvidenskab 45, Medicin 45, Revolver 40, Skrive rapporter 40, Takt & Tone 45, tale Til Forsamlinger 50

Fyrst Zeikov

Zeikov var, med et ord, en fupfyrste. Hans rigtige navn var Nikolaj Vlasov, og han var af russisk bondeslægt. Zeikov var en flot mand i sidst i trediverne, med mørkt haar og velplejet fuldskæg, og en rank holdning. Han var ganske intelligent, og havde gode evner til sprog, og til at vinde folks tillid. Scenariet giver to muligheder til hvem Zeikov i virkeligheden er.

Enten er han den morder, som Zojka fortæller om. Er dette tilfælde, skyldes Zojkas hævntørst at han har dræbt hendes familie.
Ellers er han bare en 'simpel' tyv, og saa er Zojkas historie noget hun har opdigtet for at opdagerne skal faa medlidenhed med hende. I dette tilfælde har han gennem længere tid været Zojkas makker. De har sammen svindlet sig gennem tilværelsen ved hjælp af blandt andet tyverier. Det sidste kup de lavede sammen var det i Wien for et aar siden. Efter kuppet stak Zeikov af og forsøgte selv at faa afsat juvelerne. Dette finder enhver tyv, med respekt for sig selv, sig selvfølgelig ikke i, det gælder ogsaa Zojka, og derfor faar hun ham dræbt som hævn.

Zojka Borisovna/Inga Schaubeck (s14)

Zojka er en flot og charmerende kvinde, der nok ved hvordan hun faar sin vilje. Hun har faaet slaaet Zeikov ihjel af ren og skær hævntørst, grunden er beskrevet ovenover under Zeikov. I tilfælde af at du vælger historien med juveltyvene er Ingrid i besiddelse af varerne og prøver nu selv at afsætte dem. Hun er utrolig dygtig til at vise falske følelser og kan derfor nemt snyde folk, med lidt held kan hun maaske ogsaa snyde opdagerne.

Fit: 30	Lea: 50	Psy: 40	Cha: 55
Ref: 35	Int: 45	Wil: 40	Pos: 30

Færdigheder: Bluffe 55, Forfalske 45, Naturvidenskab 50, Ride 35, Revolver 35, Musik 45, Skrive Rapporter 45, Takt & Tone 50, Underverdenen 55, Slaas Med Kniv 35, Spille Teater 55

Heilesen

Heilesen er opdagernes chef. Han har en lidt barnlig personlighed og bliver meget nemt ophidset over smaating, og han skælder ofte ud for til højre og venstre, mest fordi han er usikker. Han er meget stædig og hvis han først tager en beslutning, er det næsten umuligt at overbevise ham om andet. Han har desuden en stor lidenskab - karameller. Han er altid i gang med at tygge paa en samtidig med han er ved at nyde en ny.

Arne Thøgersen

Arne er tidligere sømand, og har sejlet paa alle de store have. Til sidst fik han nok og gik i land. Desværre har han haft svært ved at tilpasse sig livet paa land, og han ender tit i klammeri med sin arbejdsgiver. Arne er en simpel, brutal bisse, der vil gøre alt - til og med mord - for penge.

Fit: 50	Lea: 20	Psy: 35	Cha: 25
Ref: 45	Int: 40	Wil: 40	Pos: 20

Færdigheder: Akrobatik 45, Drikke Alkohol 50, Slagsmaal 50, Slaas Med Kniv 45, Svømme 50, Sømandskab 40, Underverdenen 25.

Arne gør +4 i skade med sine næver, +1 med en kniv. (se *Millennium* regelsystemet for nærmere forklaring)

Karl Jeppesen

Karl er murerarbejdsmand og anarkist. Hans søster, Inge Jeppesen, blev gjort gravid af Zeikov, og det har absolut ikke mildnet Karls syn paa de herskende klasser i almindelighed, og Zeikov i særdeleshed - men nogen forbindelse til mordet, det har han ikke. Karl ser gerne et væbnet oprør mod Estrups diktatur, men har det meste i munden.

Inge Jeppesen

Inge er Karl søster. Hun var stuepige hos fabrikant Bloch, mens Zeikov havde sin gang i huset. En aften kom Zeikov paa besøg, mens fabrikanten ikke var hjemme. Zeikov charmerede den stakkels pige, og gjorde hende gravid. Paa grund af skandalen er den ulykkelige pige sendt hjem til familien paa Lolland, indtil barnet skal nedkomme.

Rasmussen

Rasmussen er en ældre herre der er ansat paa telegrafstationen i Walkendorfsgade. Han har oplevet lidt af hvert i kraft af hans arbejde som telegraf, det mener han i hvert fald selv. Han er desuden meget glad for at fortælle andre om hans oplevelser, selvom de sjældent finder dem ligesaa spændende som han selv gør. Alt i alt er Rasmussen en meget venlig herre, det eneste han absolut ikke tolererer er, hvis nogle bliver grove overfor ham.

Karsten Jeppesen

Karsten er embedsmand i landbrugsministeriet, og bor sammen med sin kone. Hans yndlingbeskæftigelse er at tyrannisere sin yndige kone, og spille Whist med kollegaerne. Den eneste grund til at denne smaalige person optræder i denne historie, er fordi scenarieskriverne skulle bruge et falsk spor.

Enkefru Gyldenborg

Enkefruen er ligeledes en smaalig personlighed, hvis eneste beskæftigelse er at leve af sin mands pension, læse sladreblade, plage tyendet og gaa til selskaber. Trods hendes fedladne og slappe udseende, har hun en formidabel personlighed, der kan tage livet af enhver husbond i en ung alder. Enkefruen kender Zeikov ganske godt, og har kun godt at sige om ham.

Fabrikant Bloch

Bloch er en praktisk og fornuftig mand, som ejer en mindre maskinfabrik paa Nørrebro. Takket være hans utrolige flid er det lykkedes ham at klatre op af den sociale rangstige. Bloch har, for hans kones skyld, haft Zeikov paa besøg gentagne gange, til hans store fortrydelse, da fyrsten har skabt skandale i det lille hjem. Bloch har ikke noget godt at sige om denne tvivlsomme person.

Gerda Hornslet

Gerda Hornslet er oldfrue paa et mindre hotel i Kjøbenhavn. Hun er et jævn og hæderligt menneske, der har fundet sig en rolig tilværelse i hovedstaden. Gerda overværede mordet paa Zeikov, og er ganske rystet over hvad hun her var vidne til, men med lidt venlighed og taalmodighed, kan man godt hive et habilt vidneudsagn ud af hende.

Jens

Jens er avissælger og har sin faste plads i Larsbjørnsstræde, hvor han sælger Politiken. Med sin jævne og ligefremme personlighed har han skaffet sig mange stamkunder, her i blandt Hernesen. Jens' store drøm er at blive journalist, og han passer stadig sin skole. Han er ret nysgerrig, og der er ikke meget der gaar hans næse forbi - saa det vil sikkert lykkedes for ham en dag.

Skovlunde

Skovlunde er droschekusk, og her gennem sit arbejde faaet et godt kendskab til Kjøbenhavn. I sin ungdom drømte han om at starte sit eget droschefirma, men det er aldrig blevet til noget, ligesom han heller ikke er blevet gift. Han er lidt vemodig af natur, men ellers et hæderligt og hjælpsomt menneske.

Pudse-Peter

Pudse-Peter var en af de mange særlinge, der levede en forhutlet tilværelse i Kjøbenhavn i slutningen af sidste aarhundrede. Pudse-Peter havde et vist forretningstalent, og klarede til dagen og vejen ved at sælge pudsegrejer paa gaden, og i kasernerne.

630 Mikkelsen & 458 Dybod

Gadebetjentene i Kjøbenhavn saa ofte ud som Storm P. tegnede dem; store og stærke, udstyret med busket overskæg og hænder som skovle. De fleste blev rekrutteret fra hæren.

Fit: 50	Lea: 30	Psy: 35	Cha: 35
Ref: 40	Int: 40	Wil: 45	Pos: 35

Færdigheder: Jura 30, Lokalkendskab 40, Ride 40, Riffel 40, Slagsmaal 50, Formane 45

Den Halte & Musikanten

To gademusikanter, der tjener til det daglige brød ved at spille rundt omkring i baggaardene.

Baggrund

HER FØLGER SYV siders baggrund, om hvorledes livet i Kjøbenhavn kunne tage sig ud i slutningen af attenhundredetallet. Det er ikke nødvendigt for scenariets afvikling at De læser alt dette, men det kan hjælpe Dem til at forstaa tidens mentalitet, og vi haaber da ogsaa ydmygt paa, at De vil finde vores skriverier om ikke underholdende, saa i det mindste oplysende - og det er jo ikke saa galt endda.

Klunketiden

Naar man fra vores postmoderne tider ser tilbage paa Klunketiden, fristet man til at se paa de mennesker der levede paa den tid og den verden de beboede, med en hovedrysten og et lidt haanligt smil. Men inden selvglæden bliver for udtalt, bør man huske paa, at deres tid var inde i en udvikling, der socialt, teknologisk, og idémæssigt var lige saa gennemgribende som vor egen. Klunketiden var maaske nok præget af borgerlig hygge, men harmonien eksisterede kun paa overfladen - under den rørte sig stærke kræfter; nye videnskabelige erkendelser, og næsten uløselige klasseforskelle.

Den sociale orden man havde arvet fra renæssancen, var stærkt klassedelt. Borgerne havde løbet stormløb mod adelens privilegier og monarkens enevældige magt. Samtidigt var landet saa smaat ved at ændre karakter fra at være et bondesamfund til en industrination - hvilket yderligere underminerede adelens magt. I stedet kunne man, ret groft, tale om tre klasser; Adelen (med titel, men ikke mange penge), Borgere (uden titel, men masser af penge), og arbejdere & smaabønder (uden hverken titel eller penge). Adelen blandede sig nødigt med de andre, men man skal jo leve - ordner og titler var noget de fleste saa op til, og der fandt et vældigt snobberi sted - saa borgere der ønskede en lidt finere baggrund kunne rette op paa 'problemet' ved at gifte sin søn med en datter fra den rette familie.

Der er ingen tvivl om, at livet blandt de daarligst stillede var barsk i en grad, som forholdsvis privilegerede arbejdere idag ikke kan gøre sig nogen forestilling om. Borgerne var vel sagtens godt tilfreds - Darwin havde jo ret, nogen var født til at have det godt, nogle til at leve paa sultekost, saa det var vel deres egen skyld?

Var de mennesker da specielt onde, spørger De sikkert Dem selv? Næ, men de færreste havde en forestilling om social retfærdighed. Den menneskelige arbejdskraft var en ressource der, som alle andre ressourcer, blev udnyttet optimalt. Kun de allerfæreste var opmærksomme paa, at den holdning før eller siden maatte give bagslag. Man glædede sig over den faste holdning politiet havde over for socialisterne (et skældsord paa den tid) - og skuttede sig bag de tykke gardiner.

Hvordan levede man da i Kongens Kjøbenhavn? Sidst i aarhundredet var man ind i en periode, hvor hjemmets udstyr og samværet med familien blev fremherskende. Klunkerne, uldgarn flettet til snore, kvaster, og smaa frynser, havde sin oprindelse i samtidens fascination af det Ottomanske Rige, og tjente sammen med de tunge gardiner til at holde varmen. En herskabslejlighed var, efter nutidens maalestok, stor og upraktisk.

Lejligheden bestod af 3-4 stuer ud til ga-

den, og en lang korridor med værelser og køkken ud til gaarden. Fra den brede trappe med lyddæmpet løber, matterede ruder, og støbejernstaburetter, naaede man den brede hoveddør, som førte ind i lejlighedens rummelige entre.

Herfra kunne man gaa ind i salonen, som kun brugtes ved festlige lejligheder, og hvor møblerne, for at skaane dem, til dagligt var dækket af lagner.

Ved siden af dette laa herreværelset, hvortil husets herre, og ved selskaber tillige de mandlige gæster, kunne trække sig tilbage til for at ryge og udveksle snak. Dette værelse var praktisk indrettet med tunge egetræsmøbler, skriveborde og bogreoler, læderpolstrede stole og sofaer i engelsk stil.

Midtpunktet for for familielivet var Dagligstuen. For hyggens skyld krøb klunker og flæser langs alle bordtæpper og portier'er, ned langs gardiner, eller strøg sig langs plysset paa en stolearm. Over alt i stuen stod der nipsting paa smaa borde, hylder eller paa flyglet, som var dækket af et sort tæppe med lange frynser. Paa alle vægge hang der et utal af malerier og fotografier i rammer. Var der en tom plet, fandt man plads til en viftepalme, eller et staffeli hvorpaa der stod et maleri.

Spisestuen skulle være rummelig, for de vældige middagsselskaber med op til 40 gæster krævede god plads. Spisestuen var domineret af et stor spisebord, der kunne forlænges med et utal af plader. Væggene var beklædt med mørke paneler, afsluttet med en hylde, hvor tinkrus, tallerkener, og andre sager kunne stilles op.

Fra spisestuen førte en lang korridor til soveværelser for forældre og børn, og maaske et gæsteværelse eller to. For enden af gangen laa køkkenet med adgang til køkkentrappen, og bagved dette, et eller to pigeværelser, ofte ikke særligt store.

De fattige havde helt andre vilkaar. I 1880 boede der 235.000 mennesker i Kjøbenhavn, og udnyttelsesgraden var stigende, som følge af tilstrømningen fra landet. Omkring en sjettedel af alle arbejderfamilier boede i etværelses lejligheder, ofte med en eller flere børn. Det hjalp heller ikke paa den stærke udnyttelsesgrad, at mange, for at bidrage til huslejen, saa sig nødsaget til at have en logerende.

Møblementet var meget sparsomt. Et tarveligt bord og nogle medtagne stole, kjøbt hos marskandiseren for smaa penge, var hvad der kunne blive til. Havde man ikke senge, redte man op i et hjørne med madrasserne direkte paa gulvet. En række søm i væggen var den form for garderobeskab de fleste kunne overkomme.

Rotteplagen var ufattelig og epidemiske sygdomme bredte sig hastigt. I 1853 ramte koleraen Kjøbenhavn og inden sygdommen efter fire maaneder havde raset ud var mere end 7200 blev syge, og 4600 af dem døde. Dette var en af aarsagerne til at man opgav at bibeholde Kjøbenhavn som en fæstningsby.

Kjøbenhavn

Fæstningsanlægget omkring Kjøbenhavn virkede i mange aar som en spændetrøje; hver dag var der et værre staahej ved de fire porte paa grund af trafikpresset, og inde i byen var hver kvadratmeter udnyttet til det yderste. Alligevel tog det mange aar før portene faldt. Det var hovedsagelig militæret der var imod, men ogsaa magistraten gav nødigt afkald paa portene - og de afgifter de gav.

Men i 1856 var det slut. Østerport var væk fire maaneder senere, og de andre porte faldt én efter én. Volden fjernedes først mellem Østerport og Vesterport, men der gik mange aar før den helt var væk. De første aar var alting i anarki, og byggelovgivning var der ingen af, men efterhaanden kom der mere styr paa sagerne. Endnu i 1886 er man stadig i gang med byggeriet - og har været det lige siden.

Hvorledes kan en spadseretur i 1880'ernes Kjøbenhavn da tage sig ud? Lad mig vise Dem rundt.

Forestil Dem at De staar paa Halmtorvet. De kender den nok bedst under navnet Raad-

huspladsen, men endnu er det nye raadhus ikke bygget - det sker først i 1907. De kan se Dagmarteatret paa hjørnet af Jernbanegade, og hvis De kigger ned af Vesterbrogade kan de se forlystelsesetablissementet National, en kombineret restaurant og koncertsal, udstyret i overdaadig luksus. National har endda elektrisk lys i en lyskaster i hjørnetaarnet. Saadan noget nymodens pjat!

Lad os gaa ned af Frederiksberggade. Jo De har ret, det er Strøget vi taler om. Den gang var det ikke en gaagade, men trafikken begrænsede sig til gengæld til hestevogne og omnibusser. Snart er vi ved Gammeltorv og Nytorv.

Paa Nytorv ligger det fornemme raad- og domhus. Paa Gammel Torv kan De se Storkespringvandet, som har været genstand for mange løjer. Paa torvene holdes hver onsdag og lørdag torvedage, og saa er her et utroligt leben af handlende med deres boder og vogne. Lad os gaa op af Nørregade. Paa højre haand kommer vi forbi Vor Frue Kirke og Zoologisk Museum, og støder til Nørre Voldgade. Nørre Voldgade er en bred boulevard, velsagtens inspireret af Paris. Ja, er det ikke herligt med al den plads vi har faaet? Turen fortsætter ad Nørre Voldgade mod nord til Botanisk Have. Jo De har ret, vi savner alle de herlige søndagsture paa voldene, men til gengæld har vi nu faaet hele tre parker; H.C. Ørstedsparken, Botanisk Have og Østre Anlæg, og det er da noget. Og se det flotte kommunehospital, opført 1863 efter de frygtelige koleraepidemier i 1853. Vi gaar videre, ja jeg beklager, men De kommer til at kigge langt efter Statens Museum for Kunst, den bliver skam først opført i 1896. Men se den endnu uberørte Øster Vold - der skal gaa en rum tid før det bliver bebygget, først i 1913 maa det give plads til jernbanen.

Naa, lad os spadsere ned ad Store Kongensg1ade, forbi Nyboder, ned ad Toldbodvej - hvad siger De? Hedder den Esplanaden nu, ja ja, sæderne skifter - frem til Bredgade. Paa Venstre side ser De det katolske kapel, Kgl. Frederiks Hospital - nu et Kunstindustrimuseum, siger De? Sikke tider - paa højre side ser De den Russisk Ortodokse Kirke, bygget 1866 af Tsar Alexander III. Aah jo, der har vi jo Marmorkirken. Ja, der har jo været et skrækkelig ballade med den bygning, mere end hundrede aar har det taget, men nu staar den færdig. Hvor konger fejlede, lykkedes det endeligt finansmanden C.F.Tietgen at gøre den færdigt. Lad os gaa til Amalienborg hvor vi, hvis vi er heldige, kan se Christian IX og hans yndige dronning, Louise af Hessen-Kassel. Ja det var her kongefamilien flyttede til, efter den frygtelige brand paa Christiansborg i 1884.

Lad os nu bevæge os ned mod Nytorv. Her ligger det prægtige Kgl. Teater, som blev bygget for 12 aar siden. Ja, det var synd at det gamle minderige teater maatte rives ned, men nu har kunstarterne faaet den plads de behøver. Paa den anden side af torvet ser De det gamle Hôtel du Nord - to unge købmænd, Th.Wessel og Emil Vett, er i gang med at omdanne det en hvidevareforretning. Vi gaar videre ad Holmens Kanel, forbi Nationalbanken, som holder til i et florentinsk palads opført 1866-70 af arkitekten J.D.Herholdt. Til højre for Dem kan De se ned af Holmensgade, hvori ligger mange af byens mest berygtede bevværtninger og bordeller. Og, ak, er det ikke et sørgeligt syn? Her ser De Christiansborgs ruiner. Kun Slotskirken og den prægtige ridebane staar tilbage. Det bedste der kan siges om dette triste syn er, at i det mindste tager det sig godt ud i maaneskin. Knippelsbro ligger ikke, som i Deres tid, ud for Børsen, men lidt længere mod syd. Den er opført af det unge firma Burmeister & Wain, et firma der saa sandelig har fremtiden for sig. Lad os gaa over broen, og se Christianshavn, som med sine kanaler har en ganske særlig atmosfære med mindelser om Amsterdam. Her er nu ikke meget andet end boliger, B&Ws fabrikker, et par kaserner, og flaadens arealer. Oh jo, saa er her Tugthuset. Det er en skandale at holde mennesker indespærret under saadanne forhold, hvis De altsaa vil høre min mening. Lad os gaa af Overgaden Oven Van-

det til Langebro. Den gamle bro fører os over til Philosophgangen og til Tivoli. Ja det er sandelig en smuk forlystelsespark, her har jeg tilbragt mange aftener med at høre H.C. Lumbye og spise flødekage. Jeg haaber da at den har bevaret sin charme indtil Deres tid.

Ikke langt fra Tivoli ligger jernbanen og Hovedstationen. Alle her i byen er enige om, at banen ikke ligger hensigtsmæssig, Ser De, hver gang damptogene kører gennem byen, maa trafikken paa H.C.Ørstedsvej og Bülowsvej stoppes med bomme. Det er noget rod, og med den fart de arbejder med inde paa Raadhuset gaar der sikkert mere end 20 aar før der bliver gjort nogen ved det. Ah joh, jeg har helt glemt at vise Dem Cirkus Renz, lige ved National, bygget 1885 af arkitekten H.V. Brinkoppf. Et sandt arkitektonisk mesterværk. Saa er vi tilbage til Halmtovet. Kjøbenhavn er selvfølgelig mere end det De lige har set, men de nye kvarterer byder nu ikke paa noget særligt spændende.

Nørrebro og Østerbro er i det store hele arbejderkvarterer, og er bebygget af trøstesløse ejendomme i baade anden og tredie baggaard. Man maa spørge sig selv, hvorfor man, nu hvor vi har faaet saa meget plads, stadig klumper høje bygninger sammen, men det skyldes vel, at man maa færdes til fods. Paa Nørrebro finder De Assistents Kirkegaard, som i starten kun var for byens fattige, men hvor nu mange af byens mest prominente bysbørn er begravet. Paa Østerbro finder de nogle faa boliger, som ikke svarer til den beskrivelse som jeg lige har givet Dem. Thi mellem Farimagsgade og Øster Søgade har Arbejdernes Byggeforening bygget en masse rækkehuse med masser af luft og lys. Se, saadan bør man bo.

Boligmæssigt staar det heller ikke for godt til paa Vesterbro. Det eneste interessante at se i dette omraade er Kongens Skydebane, hvor kongefamilien ind i mellem kan ses øve sig. Mod syd helt ude ved Kallebo Strand ligger Gasværket fra 1857, som forsyner hele byen med gas, blandt andet til gadebelysningen. Her ligger ogsaa Kvægtorvet, som ved dyrenes brølen, stanken af blod, og synet af indvolde sætter et vist præg paa bydelen.

Næ, alt i alt holder jeg mest af den indre by. Der vil mit hjerte altid finde ro.

Politikken

Nu skal det her jo ikke være nogen historieundervisning, men det kan være meget rart for Dem at faa et indblik i den politiske situation, da den i høj grad prægede debatten i de aar - og saa hjælper det maaske, at vi her staar over for en af de mest spændende perioder i nyere dansk historie.

Hvis man skal forsøge at forstaa de politiske kampe der foregik i denne periode, skal man helt tilbage til midten af attenhundredetallet. Som bekendt angreb Bismarcks Preussen Danmark i 1864. Det var kulminationen af mangeaarig uenighed om grevskaberne Slegvig-Holstens status. Bismarch havde tarvelig udstyret sine soldater med moderne bagladegeværer, og artilleri med riffelgange, saa det endte med at danskerne led et sviende nederlag, og at de maatte afstaa grevskaberne. Samtidigt havde Danmark faaet indført parlamentarismen i 1849. Det var nu ikke alle der var lige begejstret for demokratiet, specielt godsejerne følte sine privilegier truet, og nationalsindede brød sig heller ikke om den noget reducerede rolle, kongemagten var blevet tildelt.

Paa den ene side har vi Venstre; en løs alliance mellem bønder, skolelærere og lavere embedsmænd. Paa den anden side har vi Højre, som blev støttet af det højere borgerskab og godsejerne. Socialdemokraterne? Dem gider vi slet ikke at beskæftige os med, de bliver først interessante efter 1920. Naa men, Venstre var nogle opkomlinge, der havde nye idéer om hvordan tingene skulle gøres. Om parlamentarismen sagde de i deres program, *„Folketinget har ... ubeskaaret bevaret sin hovedindflydelse paa den for regeringens førelse aldeles nødvendige lov, finansloven med tilhørende*

bevillingslove. Denne grundlovsmæssige forret giver Folketinget magt til at umuliggøre enhver regerings bestaaen, som vil modsætte sig dens bestræbelser, og saaledes efterhaanden indføre som regel, at regeringen til enhver given tid repræsenterer de anskuelser, som deles af Folketingets flertal, hvilket med andre ord er gennemførelsen af den parlamentariske regeringsform.“ Eller med andre ord; Hvis regeringen ikke gør hvad Folketinget siger, stemmer de ikke for finansloven, og saa kan regeringen ikke udskrive skatter, og saa maa den gaa af. Det var der, som De skal se i det følgende, nu flere meninger om.

I 1870-75 var der nogle indledende fægtninger mellem fløjene, men endnu turde ingen tage konfrontationen. I 1875 ventedes en venstreregering, men i stedet dannede godsejer Estrup regering, hvilket opfattedes som en aaben krigserklæring imod Folketinget. Estrup var ikke Højres minister, men ansaa sig for at være kongens bannerfører. For Højre var det væsentligst at bevare overklassens privilegier, og hertil ansaa de Estrup for velegnet. Det underlige er, at mens Deres tid anser Estrup for noget af en stivnakke, saa havde han samtidigt til sinds at indføre nogle gode reformer, som f.eks. en møntreform. Men en af de mindre heldige ting han gerne ville have gennemført, var opførelsen af en række rasende dyre fæstningsanlæg omkring Kjøbenhavn. Ja det er nu min mening. Men altsaa. Venstre var imod dette, da de mente at det ville kunne opfattes som en provokation af Preussen.

Fronterne trækkes op i 1877, da Estrup sender Rigsdagen hjem; Venstre ønsker nemlig ikke at stemme for oprustningen af militæret, og Estrup aner en chance for at gennemføre lovene uden deres hjælp. Grundlovens §25 giver nemlig kongen ret til at udstede foreløbige love, naar Rigsdagen ikke er samlet, men det er dog næppe helt i lovens aand, naar regeringen selv opløser Rigsdagen med dette formaal for øje. Venstre raaber ‘kup’, og prøver at sabotere regeringens arbejde ved at nægte at godkende finansloven, for §49 i den selvsamme grundlov forbyder opkrævning af skatter, naar finansloven ikke er vedtaget. Saadan bølger kampen frem og tilbage i de næste 8 aar.

I 1885 bliver det regeringen for meget, og den udsteder det andet finanslovsprovisorium, der ikke er begrænset til de nødvendige løbende udgifter. Stemningen i ud landet er efterhaanden paa kogepunktet, og der dannes riffelforeninger ude i landet. Bedre bliver situationen ikke af følgende episoder; Ved et møde i Holstebro, hvor Venstres leder Christian Berg skal tale, opholder politimesteren sig oppe paa tribunen. Da han faar besked paa at forlade tribunen, nægter han at fjerne sig, men maa hjælpes lempeligt paa vej. Der rejser sig et ramaskrig i de borgerlige kredse, og Christian Berg bliver idømt seks maaneders fængsel, trods hans politiske immunitet. Den anden episode sker den 21. oktober 1885, da en typograf affyrer to skud mod Estrup, dog uden at saare ham (det ene skud preller af paa en knap). Paa trods af at typografen ingen forbindelse har til politiske kredse, benytter regeringen episoden til at oprette et gendarmeri, som skal opretholde lov og orden (de saakaldte Blaa Gendarmer).

I 1886, aaret hvor vores historie finder sted, kulminerer kampen. Men paa trods af Venstres sabelraslen, sker der ingenting. Dels er Venstre for splittet, dels er der ingen der tør tage ansvaret for revolution. Højre kan godte sig, og vinder da ogsaa stort ved folketingsvalget i 1887.

Situationen løser sig først op i 1890’erne. I 1891 dør Christian Berg pludseligt. Samtidigt er der ved at danne sig en forstaaelse for, at der maa findes et kompromis. Forliget kommer først i 1892-94. De provisoriske love forkastes i Folketinget, samtidigt vedtages finansloven paa normal vis. Venstre maa acceptere, at Kjøbenhavns nye fæstningsanlæg nu en gang ligger dér, til gengæld maa Højre accep-

tere nedskæringer paa forsvarsbudgettet, og at en ny neutralitetspolitik indføres.

Estrup bliver en af ofrene for reformpolitikken. I lang tid nægter han at gaa af, men endeligt giver han sig. Den 1. august 1894 indgiver han sin afskedsansøgning til kongen, og faar blandt andet følgende svar; „... *Idet Vi da allernaadigst modtager din demission, føler Vi trang til paa ny at udtale for dig Vor varmeste og erkendtligste tak for der offer, du har bragt, ved i sin tid at følge Vor opfordring til dig, og endnu mere ved gennem en lang aarrække under alvorlige og vanskelige forhold vedblivende at staa ved Vor side som den trofaste støtte og raadgiver, til hvem Vi til enhver tid kunne se hen til med den fuldeste og mest ubetinget tillid. Vi forbliver dig med al Kongelig Naade stedse hengiven og bevaagen.*“

Christian IX

Christian IX var søn af Hertug Vilhelm af Slegsvig-Holsten-Sønderborg-Glücksborg og Luise Caroline. I 1832 kom han til Danmark, som kun 14 aarig. Efter sin konfirmation tjente han i 7 aar som kavalerist, og paatog sig forskellige opgaver for sin velynder, Frederik VII.

Udnævnelser af regenter var den gang en delikat affære, der involverede alle de førende stormagter paa den tid; Allerede i 1840’erne begyndte man at spekulere paa hvem der skulle overtage tronen efter den barnløse Frederik VII. Der var to kandidater til stillingen; Prins Frederik af Hessen og Christian. Frederik prøvede at styrke sit kandidatur ved at gifte sig med Tsarens datter, Storfyrstinde Alexander, men maatte se sig slaaet efter hendes tragiske død i barselssengen. Christian styrkede sin stilling, da han forblev loyal mod Danmark i Treaarskrigen 1848-50 (og det endda mod hans tre ældre brødre), hvorunder Slesvig-Holsten prøvede at rive sig løs. Den 8. marts 1852 kunne stormagterne og de nordiske lande derefter underskrive Londontraktaten, hvorved Christian blev anerkendt som dansk tronarving. Christian besteg tronen i 1863, efter Frederik VII’s død.

Hans første prøvelse kom allerede samme aar; Efter Rigsdagen havde gennemtvunget en fællesforfatning for hele riget, hvilket var et anslag mod hertugdømmernes særlige status, brugte Bismarck det forhold som undskyldning til at angribe Danmark. Den 1. februar 1864 rykkede op mod 57.000 mand op mod Dannevirke, og Christian IX følte sig presset til at rømme den. Handlingen førte til tumulter i hovedstaden, og Christians danske sindelag blev draget i tvivl. Tyskerne besatte snart hele Jylland, og paa grund af dansk stædighed og manglende diplomatisk fleksibilitet, maatte danskerne se sig fuldstændig slaaet. Paa trods af stormagternes indgriben kostede freden danskerne Slesvig og Holsten. Kongen bebrejdede sig resten af livet at han ikke havde kunnet afværge krigen, men det var der nu ikke nogen grund til - Bismarch *ville* have den krig, for at befæstesin egen stilling.

Det lykkedes dog Christian IX i de næste aar langsomt at vinde folkets tillid. Indenrigspolitisk var han konservativ og ikke saa lidt en stædig rad, og han klyngede sig i næsten 20 aar til Estrup, før han i 1901 maatte erkende, at statsministeren maatte vælges ud fra Folketingets sammensætning, og ikke efter kongens hoved. At det ikke førte til oprør mod kongemagten skyldes kun, at han med sin noble og stilfærdige personlighed, havde vundet udbredt respekt om sin person. Det hjalp ogsaa paa hans popularitet, at han gennem sine døtres giftermaal med Edward 7, Alexandre 3, hertug Ernst August af Cumberland, og hans søns overtagelse af den Græske trone, fik prædikatet ‘Europas Svigerfar’ hæftet paa sig, ligesom Fredensborg i aarevis var mødested for Europas kongehuse.

Christian IX var i alle aarerne gift med Louise af Hessen-Kassel, som i kraft af sin medfødte takt og dybe menneskelige forstaaelse, var ham en god støtte gennem alle aarerne. Kong

Christaian IX døde i 1906 - da var han 88 aar gammel.

Politiet

Politiet fik i 1863 en ny ordning, der betød et farvel til vægterne. Man ville af med enevældens politi og gik ret grundigt til værks - hele vægterkorpset og politistyrken blev fyret. Det skulle ogsaa være slut med myndighedsmisbrug, saa fremover skulle grovere forbrydelser dømmes af domstolene, mens mindre forseelser kom for politikommissæren.
Kjøbenhavn blev opdelt i seks politikredse, og kom til at bestaa af ordens- og gadepolitiet på ialt 629 personer, opdagelsespolitiet på ialt 55 personer, og sundhedspolitiet på 37 personer. Sidstnævnte havde blandt andet ansvaret for prostitutionen.

De menige betjente var daarligt uddannede, og blev afrettet gennem jernhaard disciplin. De arbejdede syv dage om ugen paa skiftende vagter, og havde kun en fridag hver anden maaned. Til gengæld var det eneste der krævedes for at blive politimand, at man havde gode soldater papirer - og en passende højde og drøjde. Politiet blev, vel ikke med urette, beskyldt for at være noget brutalt, saaledes maatte en ældre betjent engang advarer en yngre kollega, *„Unge mand, jeg vil raade dig til, naar du skal bruge dine kræfter, at holde paa manden med den ene haand og kun slaa med den anden. Jeg kom en gang til at daske til en mand med begge hænder med det resultat, at manden røg ind i en butiksrude paa den anden side af gaden.“*

Uniformen var af militært snit; frakken havde to rækker knapper i v-form paa forsiden, dertil en kraftig blank hjelm forsynet med nummer. Betjenten var deslige udstyret med en knippel og en fløjte, saaledes at han kunne tilkalde en kollega, skulle det være nødvendigt. Hver politibetjent havde sin bestemte rute der tilbagelagdes dagligt, hvilket til en vis grad bidrog til, at der blev skabt et tillidsforhold mellem beboerne i kvarteret, og ‘deres’ betjent. Var der ballade, saa foretrak baade betjenten og urostifterne ofte, at sagen blev afgjort paa stedet med en paa skrinet, i stedet for at skrive rapport med efterfølgende bøde.

Man maa formode at opdagelsespolitiet var noget bedre uddannet, sikkert officerer fra hæren, eller maaske juristuddannede. De optraadte sandsynligvis i civil, men havde et skilt til at identificere sig med. Vi tillader os at antage, at udvalgte opdagere var bevæbnet med en revolver.

Bibliografi

Følgende værker har været konsulteret under skrivningen af dette scenarie:

Hother Waagensen; Kort over Kjøbenhavn. Strandbergs Forlag 1995. ISBN 87-7717-116-0

Jan Møller; Borger i klunketidens København, Forlaget Sesam, 1979, ISBN 87-7324-467-8

Steffen Lindvald; Det Mørke København, Stig Vendelkjærs Forlag, København, ISBN 87-416-1081-4.

Steffen Linvald; I Dagslys og i Skammekrog, Stig Vendelkærs Forlag, ISBN 87-416-1163-2

Bo Bramsen; Huset Glücksborg I, Forlaget Forum, ISBN 87-573-1843-6

Sigurd Jensen og Claus M. Smidt; Københavns Historie, Gyldendalske Boghandel, 1982, ISBN 87-01-51541-1

John Danstrup og Hal Koch; Politikens Danmarkshistorie, Politikens Forlag, København 1978, ISBN 87-567-3874-9

Claus M. Smidt; Fra det nu forsvundne København, Strandbergs Forlag, ISBN 87-872-0087-2

Iørn Piø; Viser fra din oldefars tid, Jul. Strandbergs Forlag, 1974, ISBN 97-87200-00-7

Poul P.M. Pedersen; De Gamle Skillingsviser, Gyldendags Boghandel,

Haandud'er

ANGAAENDE HAANDUD'ER SKAL De være opmærksom paa, at spillere simpelthen elsker at forgribe sig paa dem, og nusse dem til med kaffepletter og blyantsstreger. Hvis De vil undgaa at Deres haandud'er lider denne krænke skæbne, kan vi anbefale Dem at tage ekstra kopier. Til denne historie gives ti haandud'er:

I. De skal være god ved Deres spilledere - eller god ved Dem selv. Derfor anbefaler vi, at der tildeles spillederen en pose karameller, som bruges naar han, eller Dem selv spiller Heilesen.

II. Til scenariet skal bruges en kortbog over Kjøbenhavn anno 1886. I Kortet skal der være angivet fire kryds; Hotel d'Angleterre ved Kongens Nytorv, telegrafstationen paa Walkendorfsgade, og to adresser henholdsvis paa Dronningens Tværgade og Uraniavej.
Da bogen er afgørende for scenariets heldige udførelse, kan vi hjælpe Dem med anskaffelse. Henvend Dem til Bjarne Sinkjær (se kolofonen). Bogen koster 10 kr. plus forsendelse.

III. Zaikovs noter. Nogle adresser som Zeikov noterede i sin kortbog. Sedlen klippes ud og indklæbes i bagerst i kortbogen, overfor kortet. Noterne kan ogsaa indskrives i haanden.

IV. En seddel fra Karl Jeppesen. Seddelen er skrevet af Zojka for at lokke Zeikov i baghold. Den maa gerne være trykt paa daarligt papir, og nusses lidt til.

V. Visitkort. Kortet bør om muligt trykkes paa tykt pap, og klippes ud.

VI. Telegram. Zeikov har sendt et telegram til en hæler i Amsterdam. Telegrammet bør trykkes paa daarligt papir, og gøres lidt nusset.

VII. Politiken. Avisen bør opkopieres til A3 størrelse paa let gulligt papir, og et eksemplar udleveres til hver af spillerne til evigt eje og minde om denne episke fortælling.

VIII. Brev. Brevet er fra den russiske regering, og dokumenterer at Zojka handler paa vegne af Tsaren. Brevet bør trykkes paa fint brevpapir, og bør om muligt forsynes med et segl.

IX. Løbeseddel. Denne løbeseddel er en afskrift af en original seddel fra de store lockouter i 1896. Dette haandud har egentligt ikke noget med historien at gøre, men er med for at gøre byen Kjøbenhavn levende for spillerne. Løbeseddelen bør trykkes paa daarligt papir.

X. Skillingsvise. Visen er fra 1901 og er skrevet af Julius Strandberg. Dette haandud har heller meget med historien at gøre, men er ogsaa med for at gøre byen Kjøbenhavn levende for spillerne. Visen bør trykkes paa daarligt papir.

Visen om

Kjæresten, der skød Malkepigen Anna Sofie

Der leved to Unge i Sjælland saa fage,
de elsked hinanden saa kærligt og Tro,
de spøgede sammen i Sommerens Dage,
og leged paa Engen saa lystigt og fro.

Ej rigdom de ejed, men fattige begge,
saa glade i Livet de mødtes paa Vej,
de mente at nøjsomhed nok kunne strække
til Livet, og derfor de skrækkedes ej.

Men Valdemar Olsen var ofte i sinde
hel kær og hel hidsig mod Anne, og da
endskønt han af Hjertet højt elskede hende,
gik han i vrede og muggen derfra.

Tit underlig var han, saa pigen blev bange,
tilsidst slog hun op, da var Lykken forbi,
han prøvede sorgfuld mangfoldige gange
forsoning, men var dog uheldig deri.

Da tændtes hans vrede, da rasede sorgen,
han købte Revolver og ladede den,
da Anna just malked paa marken en morgen,
paa hest kom Valdemar ridende hen.

Hun anede ej fare, da Valdemar trued,
dog var det hans alvor, han skød hende ned,
og straks da for gerningen frygtsom han grued,
saa skød han sig selv og faldt lige derved.

Nu hviler de unge, ak Sommerens glæde
og Blomster og Solskin nu kvæger dem ej,
og ved deres Gravsted vil Taarerne væde
hvert Øje, ak kort var for dem livets vej.

Og begges forældre nu sorgfuldt henvanke,
ved ufornuft hvile de unge saa tyst,
thi Kærlighed røved dem omsigt og tanke
og førte dem sammen til evigheds Kyst.

Bespisning af Arbejdsløses Børn og Hustruer.

Medborgere!

Undertegnede Mænd og Kvinder af forskellige Stillinger i Samfundet er traadt sammen for at rette et Opraab til medfølende Landsmænd om Hjælp til at lindre den Nød, der er afstedkommet ved den store Arbejdsstandsning.

Om Aarsagen til denne Nødstilstand dømmer vi ikke her. Vi kommer ikke paa nogen af de stridende Parters Vegne, ikke for at støtte den ene og dømme den anden. Vi kommer alene for i Menneskeligheden Navn at bede om hjælp til dem, som uforskyldt rammes af Stridens Ødelæggelse. De, vi vil hjælpe, findes udelukkende blandt de Arbejdsløses Hustruer og Børn, hvis Antal er omkring et halvt Hundrede Tusinde. Thi i den Kamp, som føres i hvort Land, er det frem for alle Arbejdernes Børn og Hustruer, der lider. Udsatte for de bitreste Savn har de ingen Skyld i denne Kamp, og ingen Midler eller Magt til at hidføre Fred. At komme disse Børn og Hustruer til Hjælp er da en Menneskepligt, som vi tror, at enhver, der har Ævne til at hjælpe, ogsaa gærne vil være med til at opfylde. Alle vil yde deres Skærv, der oprigtigt ønsker at mildne Stridens Bitterhed og erkender, at Kampens Ubarmhjærtighed kun bør ramme de Kæmpende, men ikke Børnene, som end ikke forstaar, hvorom Striden drejer sig.

Det Kongelige Post og Telegrafvæsen

Modtager

Albert Brecht, Weissburgstrasse 11, Amsterdam.

Tekst

Wir haben die dinge. Das preis ist in ordnung. Verspätet. Schwierigkeiten. Wir bleiben im Dänemark. Eine woche. NV.

Afsendt Kl.	Til.	Fra.	Journal.Nr.
1:30	Amst.	Walk. Rasmussen	290786-0124

Ich wünsche mit dich von maine Schwester zu sprechen. Ich warte auf das café Egen, Gammel Torv, heute abend am 8:30.

K.Jeppesen

Hotel - d'Angleteer. Kongens Nutorv
Telegrafenamt - Walkendorpfsgade
Frau Gyldenborg - Uraniauvej 14
Bloch - Dronningens Tvergade 32, 1

Dette indklæbes bagerst i kortbogen, lige overfor kortet

Fyrst Volodij Zeikov

331A Maximillianstrasse,
Wien, Østrig-Ungarn

Sankt Petersborg den 18. juli 1885

Til Rette Vedkommende

Jeg, undertegnede Sekretær i Hans Majestæt Tsar Alexander III Regering, anmoder herved alle som dette maatte berøre, om at give;

Zojka Borisovna

som er Borger i Rusland, og repræsenterer Tsarens Regering i Spørgsmaal om Statens sikkerhed, al fri og sikker passage & ophold, samt i tilfælde af behov, og mod passende betaling, at tilbyde al lovlig hjælp og beskyttelse.

Dette Dokument er gyldig i hele Rusland, overfor russiske Repræsentationer i udlandet, samt overfor russiske Medborgere hvor de end maatte opholde sig. Dette Dokuments ægthed og gyldighed kan verificeres paa nærmeste russiske Konsulat eller diplomatiske Repræsentation.

Givet under min Haand og under Segl for Ruslands Regering i Sankt Petersborg i Aaret attenhundredeogfemogfirs.

Sergej Jevgenivitj

Sergej Jevgenivitj

Nr. 289 **POLITIKEN** Nr. 289

Abonnementsprisen er 2 Kr. Kvartalet, 70 Øre om Måneden, 20 Øre om Ugen, saavel i Kjøbenhavn som Provinsen

Tirsdag den 26. August 1886

Abonnementsprisen er 2 Kr. Kvartalet, 70 Øre om Måneden, 20 Øre om Ugen, saavel i Kjøbenhavn som Provinsen

Balladen om Hr. Estrup

Der har bredt sig en Afsky i den menige Danske Befolkning, en Lede ved ved den nuværende Regering og dens måde at håndtere Statens Forretninger på. En Lede ved disse politiske Stridigheder, der nu i alt for mange Aar har lammet Arbejdet i Parlamentet. Spørger man den almindelige Dansker om hans Mening i disse Spørgsmål, samler Kritikken sig ikke mindst om én Person – Hr. Estrup.

Hvorledes kunne det ende så galt, for vort endnu så unge Demokrati? Hr. Estrups gentagne tilsidesættelse af Folketingets Forretningsorden og selve Rigets Grundlov, har provokeret de Folkevalgte til modstand. Hjulpet hertil har heller ikke den fuldstændige grundløse Fængsling af Venstres Leder Christian Berg sidste år.

Der gives mange Meninger i denne sag, men om Grundloven kan der ikke diskuteres; ifølge §49 i Loven kan Regeringen ikke opkræve Skatter, såfremt Rigsdagen ikke er samlet, og således kan en Regering ikke regere, såfremt den ikke har Parlamentets tillid. Javel, tilføjer Højre, men §25 i selvsamme Lov giver Kongen ret til at udstede foreløbige Love når Rigsdagen ikke er samlet, og det er da også ganske rigtigt, at det forholder sig således. Men det kan næppe være i Lovens Ånd, når Regeringen opløser Rigsdagen, just med dette forhold for øje,som det skete sidste Aar. Nej, det er ikke Demokrati, Hr. Estrup, det er Diktatur.

Man skulle ellers mene, at det Skudattentat på Hr. Estrup, der ved Skæbnens indgriben mislykkedes sidste Aar, skulle mane til Eftertanke – men i stedet har Hr. Estrup forsat sine stramme Linie, og er nu paa vej med endnu et af hans provisoriske Finanslovforslag, imod de Folkevalgtes Ønsker. Imod selve Folkets Ønsker.

Hvor længe mener Hr. Estrup at han kan fortsætte sin Politik, uden at Befolkningen sætter sig til væbnet Oprør? Skal vort Fædreland opleve de samme Blodsudgydelser, som på tragisk vis har fundet sted i Udlandet, før han endelig bøjer sig for Folketingets Krav, og opløser sin Regering? At Oprøret til sidst vil komme, det er sikkert og vist. Saa sent som i Aftes var der Slagsmål i 'Rottehullet' mellem tilhængere af Venstre og Højre. Politiet maatte gribe ind for at standse Urolighederne. Til alt Held kom ingen alvorligt til Skade, men mindst fire Mennesker blev arresteret og skal idag stilles for en Dommer.

Det er skændigt at det skal komme så vidt, før Hr. Estrup kommer til Besindelse. Hvis Hr. Estrup ikke vil gå af, da beder vi Hans Majestæt om at tage Affærer – for Fædrelandet, den mengde Danskers, og ikke mindst vort unge Demokratis skyld.

Redaktionen

Tivoli

Idag Tirsdag d. 26. august 1886.
Næstsidste koncert kl. 7½ i Tivolis Koncertsal af
Upsala Studentersangere
(30 Sangere)
under Anførsel af Hr. **Ivar Hedenblad**
samt under Medvirkning af Koncertsangeren
Hr. Salomon Smith
Alt er udsolgt.

Til Betryggelse

imod Forveksling, idet **Klager** er indløbne til os om:
at selv om vor Sæbe forlanges, udleveres dog enkelte Steder andet Fabrikat, have vi nu stemplet vor Sæbe som ovenantydet – det sekskantede stempel paa den ene, det runde stempel paa den anden Side.

Heymann Bloch & Comp.
14, Valdemarsgade
Telefon 2757.

Til Vintersæsonen

anbefales Sorte Pølser, Blodbudding, og Alt af ferske Varer, smaa ferske Skinker, Karbonade, Medisterpølse, Kjødpølse, ligeledes alle fine Sorte Pølser til Paalæg.

H.Esser, Peder Hvitfeldtsstræde 4, Telefon 3465.

Tsaren paa Besøg i Kjøbenhavn

Atter i Aar faar vor Regent, Kong Christian d. IX besøg fra Rusland, idet Tsar Alexander III ankommer til Kjøbenhavn den 29. August, hvor han vil blive modtaget af Kongen og Dronningen, og Regeringens Leder Hr. Estrup. Kort efter Modtagelsen vil Majestæterne kjøre i aaben Karet gennem Byen til Raadhuset, hvor Borgmesteren vil modtage Majestæterne, og byde paa en Frokost, inden Majestæterne fortsætter til Fredensborg. Paa Slottet slutter Tsaren sig til Edward d. VII og Ernst August af Cumberland, som ankom tidligere på sommeren

Central Fagforening dannet

De Samvirkende Fagforeninger, omfattende ikke mindre end 59 Fagforeninger med mere end 11.000 Medlemmer, blev dannet i Weekenden paa en stiftende Generalforsamling. Skjønt denne Forening ganske vist kun dækker Arbejdere i Kjøbenhavn, er det et stort Skridt i forbedringen af Arbejdernes forhold, idet første Skridt nu er taget til dannelsen til en Centralorganisation, der omfatter hele Landet.

Til Bestyrelsen i den nye Forening valgtes Hr. Peter Holm, Hr. Preben Knudsen, Hr. Jesper Jensen, og Hr. Bjarne Hørdum. Desuden blev Socialdemokratisk Forbund repræsenteret i Bestyrelsen ved Hr. Henrik Frandsen. Efter Afstemningen rejste alle sig og sang Nationalsangen og Internationale, og Mødet blev afsluttet i god Ro og Orden.

Dannelsen har medført stærke reaktioner fra Jernindustriens Arbejdsgiverorganisation, som truer med ikke at ville ansætte Arbejdere, der er fagligt aktive i DSF, og Hr. P.Knudsen modtog Mandag sin Opsigelse. Man maa sige, at det er beklageligt at Arbejdsgiverne indtager en saadan Holdning, idet kollektive Overenskomster, aftalt mellem ligeværdige Parter, kunne bidrage til Arbejdsro paa Arbejdsmarkedet, og til en stadig forbedring af Arbejdernes sociale forhold, alt til Samfundets bedste.

Urania brænder stadig

Dampskibet Urania brænder stadig i Londons Havn, trods ihærdige forsøg paa at slukke Ilden. Sent i gaar Aftes bordede en snes Brandfolk Skibet og begyndte at bekæmpe Flammerne, men slukningsarbejdet besværliggøres af, at det endnu ikke er lykkedes at faa en Pumpe ombord. Ifølge Reder Hr. C.Mørch, vil man idag Tirsdag gøre et forsøg paa at bugsere Dampskibet ind til Bredden af Themsen, saaledes at Slanger kan bringes ombord fra Land. Men selv om det skulle lykkedes at faa kontrol over Branden, er det usikkert om Skibet kan reddes, idet Skibets indre er udbrændt, og en udbedring af Skaderne vil være saa bekostelig, at en Reparation næppe vil kunne svare sig.

Branden startede ved en Røggasesplosion i Kedelrummet, og Flammerne bredte sig hurtigt til andre dele af Skibet, der hovedsagelig er bygget af Træ. Man maa spørge sig selv, om det er hensigtsmæssigt at udstyre Træskibe med Dampkedler, da risikoen for Uheld med disse Maskiner er betydelig, med fare for Besætningen til følge. Ulykken krævede sit første Dødsoffer i dag, idet Uranias Kedelmester Hr. T.Kjærstrup døde idag kl. 8½ paa St. James Hospitalet i London af de Saar, han paadragede sig under bekæmpelsen af Branden i Kedelrummet. Han efterlader sig en Hustru og to Børn. Endnu to Matroser er endnu under Behandling, men menes at være uden for Livsfare.

Juveltyve endnu paa fri Fod

Som nogle maaske vil erindre, blev der den 11. Januar i Aar begaaet et af Aarhundredes største og mest udspekulerede Juvelkup i Wien. Som vi omtalte den gang, trængte to Juveltyve ind i den Tyske Konsuls Bolig, og brød ind i hans Pengeskab for at røve en kostbar Samling af Juveler, der af det Tyske Udenrigsministerium var blevet ham betroet. Da Konsulen, Hr. Hermann Von Schoen, overraskede de to Forbrydere paa hans Kontor, kom det til Haandgemæng og en af Tyvene slog ham i Hovedet med en Ildrager, hvorefter de tog Flugten, dog først efter at have tømt Pengeskabet for Værdier. Konsulen døde senere af sine Saar.

En Kusk saa imidlertid de to Personer flygte fra Gerningsstedet, og fremkom med følgende Beskrivelse; Det drejer sig om en Mandsperson, ca. 40 Aar, kraftig af bygning, med mørkt Haar og Skæg, og et Fruentimmer, ca. 35 Aar, med langt lyst Haar, som ved flere Lejligheder havde deltaget i festlige Arrangementer i det Tyske Konsulat, og som kaldte sig Inga Schaubeck.

Politiet i Wien staar endnu uden afgørende Spor af Morderne, og det Tyske Udenrigsministerium har derfor udlovet en Dusør til dem, der paa afgørende vis kan bidrage til Opklaringen af denne makabre Sag. Denne Belønning beløber sig til ikke mindre end 5.000 Tyske Mark.

Vi adspurgte Chefen for Kjøbenhavns Opdagelsespoliti, Hr. Politiinspektør Heilesen, om de var blevet orienteret om Sagens udvikling, og han bekræftede, at ogsaa vort Politi løbene har modtaget Underretninger i Sagen. Han mener dog ikke at Tyvene vil vise sig i Kjøbenhavn, og skulle de mod al forventning dukke op, vil de straks blive paagrebet.

Indvendig Jomfru

En tarvelig Jomfru, som er vant til at være paa Landet og er flink i Vask, Strygning og Sygning samt anden Husgjerning, kan faa plads til 1'ste Februar. Der er 5 børn, saa der ønskes helst en lidt Ældre med lidt taalmodighed. Paalidelige Anbefalinger forlanges. Billetmrk. 531

Klipning

For 75 Øre maanedlig tilbydes Barbering og Klipning saa ofte det ønskes, dog kan Klipning ikke finde sted Lørdag Aften og Helligdage.

Th.Brandts Efterfølger
Pilestræde 10

Ingen graa Haar!

Seegers Haarfarve
er den bedste, der existerer. Den farver øjeblikkelig Haar og Skæg blondt, brunt og sort.

Pris 2 Kr.
Faas ægte med Brugsanvisning hos:
L.Peelmann (Gieses Eftflg.), Kongens Nytorv.
M.L.Møller & Meyer, Gothersgade 16.
J.R.Sørensen, Amagertorv 13.
Voldkvarterets Magasiner, Frederiksborggade 44 og Chalottenlund.
Frk.Rosa Andersen, Østergade 30.
P.T.Brenning, Ny Østergade 4.

Mord på Gammel Torv

Plotoversigt

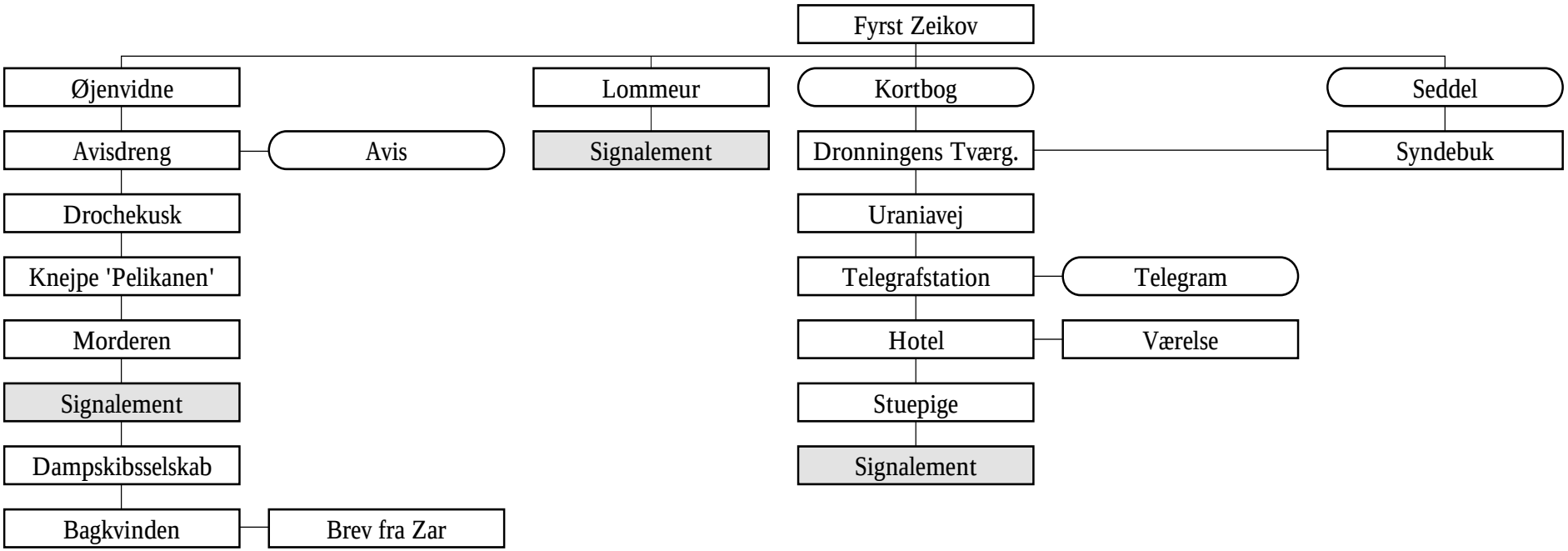

Brandtnæs

Navn:	Jens-Jørgen Brandtnæs	Færdigheder	
Kjøn:	Mand	Lederevne	45
Alder:	53 aar	Revolver	45
Født:	Den 15. September 1833	Ride	45
Stilling:	Politifuldmægtig	Sabel	45
Adresse:	Gl. Kongevej 112	Slagsmaal	30
		Strategi	45
Fysik	50	Skrive Repporter	45
Koordination	45	Takt & Tone	30
Indlæring	30	Torhør	45
Intuition	40		
Psyke	30		
Viljestyrke	45	Sprog	
Personlighed	30	Dansk	50
Position	45	Tysk	30

Udstyr	Notesbog & Fyldepen
Borgerligt Tøj	Politisklit
Lommeur	Knippel
Skillemønt	Fløjte
Nationaltidende	Revolver
Sabel (hjemme paa væggen)	Medlemskab af Højre

Våben	Afstand	Skud/r	Skade	Ammu.	Rekyl	Færd.
Revolver	29/40/60	2	0	6	-10	45

Kendetegn: De ryger meget store Cigarer. De er meget nationalistisk. De har, siden nederlaget i 1864, været lettere vemodig i Sjælen, og derfor er De til Tider meget trist og pessimistisk. De taler tit om Deres Tjenestetid.

Valgsprog: Skæbnen er den Magt, der holder med dem, der har flest Kanoner.

Udseende: De er en Mand godt oppe i Aarene (53), og det har efterhaanden sat sine Spor. De har graat Haar og et stort fyldigt Moustache (tænk paa de Politimænd Storm P. tegnede). De er 183 cm høj og vejer ca. 87 kg. De har et lidt vemodigt Ansigtsudtryk.

Baggrund: De er født i en lille sønderjydsk Landsby. Deres Forældre, der var ret rige i forhold til gennemsnitsdanskeren, besluttede, da De var 10 Aar, at sende Dem til Tyskland, saa De kunne gaa i Skole der. Da De var en af de eneste danske Børn paa Skolen, var det tit Dem, der blev udsat for de andre Børns Drilleri. De var ogsaa altid Lærernes Offer. Flere gange bad De Deres Forældre om at faa lov til at komme Hjem. Det hjalp bare intet. Alle disse Ting gjorde,

at De ikke fik meget ud af Deres Skoletid og opbyggede et vis Had til Tyskerne. Naar De ser tilbage paa Deres Skoletid, fremstaar den som Deres hidtil værste Mareridt.

Da De ikke havde faaet en 'ordentlig' Uddannelse, meldte De Dem til den danske Hær som 22 aarig i 1855. Her gjorde De til gengæld hurtig Karriere. Allerede i 1860 var De en af de mest anerkendte Løjtnanter i Hæren. Da Danskerne kom i Krig med Tyskerne i 1864, var De da ogsaa en af de første, der blev sendt afsted. De fik Ansvaret for en Deling paa 25 Mand. Flere af dem var ældre end Dem, men alle adlød og respekterede Dem. En af dem fra Deres Deling arbejder De sammen med den Dag i Dag (Menig Erik Nielsen). Det passede Dem helt fint at komme i Krig med Tyskerne, saa De kunne gengælde den uretfærdige Behandling som De fik i Deres Skoletid.

Det gik ogsaa helt fint for Dem og Deres Deling, men d. 18. April var De i Kamp med Tyskerne. I blev bombarderet og mange af Deres Mænd døde. I var 6 der slap væk og maatte vende tilbage til Danmark. To af Deres Mænd havde faaet Granatchok, den ene af dem var Erik Nielsen.

Efter den Episode, hvor De selv anklager Dem for at være Skyld i Deres Mænds Død, har De maatte trække Dem tilbage fra Militæret. De fik i stedet et Arbejde i det Kjøbenhavnske Politikorps som Politifuldmægtig, hvor har De arbejdet siden 1870.

Hvad De mener om;

Mortensen: Mortensen er lidt af en sær Snegl. Han er meget venlig, men han gaar utrolig meget op i Kristendommen. Ikke at De selv er Hedning, men alligevel. Desuden er han Medlem af Afholdsforeningen! Han er paa trods af alt dette et rart Menneske og en god Betjent.

Hernesen: Hernesen er en Grønskolling. Han burde ikke være blevet Betjent endnu. I hvert fald ikke Opdagelsesbetjent. Det er ikke fordi han ikke kan sit Arbejde, eller fordi han ikke gør det. Han er nok den mest engageret Betjent i Korpset. Ja næst efter Dem selvfølgelig. Han er bare alt for ung. Desuden er han Medlem af Venstre, men han kan heldigvis reddes endnu.

Steinfeldt: Steinfeldt bryder De Dem ikke meget om. Han er en dygtig Betjent, men han er af tysk Slægt, hvilket nok har gjort I er kommet lidt forkert ind paa hinanden. Han snakker desuden hele tiden om et fælles Europa. Kan han virkelig ikke se, hvad det ville føre med sig af Ulykker? De hader ham ikke, men elsker ham heller ikke. Af hensyn til Jobbet forsøger I at respektere hinanden.

Nielsen: Nielsen er nok den paa Holdet De synes bedst om. Han har tjent under Deres Kommando i Krigen 1864. Der skete desværre det Uheld at han endte med et Granatchok. Han valgte at blive Betjent, som Dem, men blev paa Grund af Granatchokket kasseret. De følte stor Medlidenhed med ham, desuden var det jo Deres Skyld, derfor fik De overtalt Chefen til at ansætte ham alligevel. Alt dette ved Nielsen intet om, men han behandler Dem stadig som om De var Løjtnant, hvilket er helt fint med Dem.

Hernesen

Navn:	Villy Hernensen	**Færdigheder**	
Kjøn:	Mand	Fotografi	50
Alder:	36 Aar	Jura	50
Født:	3. August 1850	Naturvidenskab	50
Stilling:	Politifuldmægtig	Revolver	40
Adresse:	Larsbjørnsstræde 12A, 2 th	Roning	40
		Skrive Repporter	40
Fysik	40	Takt og Tone	40
Koordination	40	Trivia	40
Indlæring	50		
Intuition	40		
Psyke	35	**Sprog**	
Viljestyrke	35	Dansk	70
Personlighed	45	Fransk	50
Position	30	Engelsk	50

Udstyr	Notesbog & Fyldepen i Guld
Borgerligt Tøj	Politiskilt
Lommeur	Knippel
Skillemønt	Fløjte
Encyclopedia Britannica	
Fotografiapperat (paa kontoret)	Medlemskab af Kjøbenhavns Roklub

---

Våben	Afstand	Skud/r	Skade	Ammu.	Rekyl	Færd.
Revolver	29/40/60	2	0	6	-10	45

Kendetegn: De er medlem af Venstre, og fast Læser af Politiken. De er meget pligtopfyldende. De diskuterer tit Religion og Darwin med Mortensen, og driller ham med hans taabelige idéer.

Valgsprog: Pligter opfylder man bedst ved at gøre dem til Lyster.

Udseende: De er en Mand i Deres bedste Alder (36), De har Brunt Haar og et meget stort og fyldigt Moustache (tænk paa de Politimænd Storm P. tegnede). De er 182 cm høj og vejer ca. 82 kg.

Baggrund: De er født midt inde i Kjøbenhavn. Deres Far var ogsaa Betjent i Ordenspolitiet. Derfor fattede De hurtigt Interesse for Politiet. Deres Far havde Dem med paa Arbejdet nu og da. De lærte derfor flere af Betjentene at kende, hvilket viste sig at være en Fordel, da De selv søgte ind.

De er en meget moderne Mand, og er saa vidt De ved ogsaa den eneste paa Holdet, der ejer en

Telefon. De er en meget stor Tilhænger af Darwins Teorier, hvilket De driller Mortensen med ind imellem. De driller ham ikke, fordi De er ond eller ikke kan lide Mortensen, men han gaar bare saa meget op i Kristendommen, at De ikke kan lade være.

De er gift og har to Sønner, som De af og til tager med paa Arbejde i Haab om at de ogsaa en Dag vil blive perfekte Betjente, som Dem selv. De mener nemlig, at De er den mest effektive Betjent i hele Korpset, og hvis bare der var flere paa Deres Alder og med Deres Talent, ville al Kriminalitet i Kjøbenhavn hurtigt være bekæmpet. De gaar utrolig meget op i Deres Arbejde, og mener det hele vil blive belønnet senere i Livet.

Hvad De mener om;

Mortensen: Mortensen er en sjov Person. Han har saa mange Holdninger, der er det stik modsatte af Deres. For eksempel er han mere eller mindre fanatisk Troende. Ja paa Kristendommen altsaa. Han kan overhovedet ikke se Fornuften i Darwins Teorier, selvom de da er Logik for Høns. Han er nu et meget rart Menneske, og han mener nok ikke det halve af det han siger, men derfor kan man jo godt drille ham lidt.

Steinfeldt: Steinfeldt er ligesom Dem en meget moderne Mand. Han har ikke Telefon og han er meget neutral med hensyn til Deres og Mortensens Diskussioner om Darwin og Religion. Derimod er han meget politisk bevidst og det er specielt paa dette Omraade, De mener at Steinfeldt er forud for sin Tid. Han snakker nemlig hele Tiden om et fælles Europa.

Brandtnæs: Brandtnæs er mildest talt lidt en Torn i Øjet paa Dem. Han mener ikke De burde være blevet Opdagelsesbetjent i saa ung en Alder. Heldigvis er han en meget venlig Sjæl og indrømmer da ogsaa at De kan Deres Arbejde. Det hele skyldes nok det Uheld han kom ud for i 1864. Der hvor han og hans Deling faldt i et Baghold. Brandtnæs er Holdets Uofficielle Leder, hvad indtil videre har fungeret meget godt. Deres største Problem ved Brandtnæs er, at han er meget nationalistisk og Tilhænger af Højre, men det kan der jo heldigvis gøres noget ved.

Nielsen: Nielsen den stakkels Mand. Han har virkelig ikke haft Heldet med sig her i Tilværelsen. Manden har haft en haard Barndom med en Far der drak og slog. Han var med i 1864 under Brandtnæs Kommando. Han slap væk, fra det Baghold de faldt i, med et Granatchok, som til en vis Grad har plaget ham lige siden. Han drikker i smug for at berolige sig selv, mens han haaber paa Mortensen ikke opdager det. Joeh, Nielsen kan man ikke andet end have ondt af.

Mortensen

Navn:	Ole Holm Mortensen
Kjøn:	Mand
Alder:	42 Aar
Født:	19. Januar 1844
Stilling:	Politifuldmægtig
Adresse:	Pilestræde 2, 2 th

Fysik	30
Koordination	30
Indlæring	40
Intuition	45
Psyke	50
Viljestyrke	35
Personlighed	30
Position	40

Færdigheder	
Dyrehold	45
Førstehjælp	45
Litteratur	40
Revolver	30
Skrive Repporter	45
Søge paa Biblioteker	40
Tale til Forsamlinger	30
Teologi	40

Sprog	
Dansk	60
Latin	40

Udstyr
Borgerligt Tøj
Bibel
Lommeur
Skillemønt
Notesbog & Blyant

Politiskilt
Knippel
Fløjte

Medlem af Dansk Bibelselskab
Medlem af Afholdsforeningen

Våben	Afstand	Skud/r	Skade	Ammu.	Rekyl	Færd.
Revolver	29/40/60	2	0	6	-10	45

Kendetegn: De har altid en Bibel paa Dem. De snakker ofte om Djævelskab (Sprut, Prostitution og Spil.)

Valgsprog: Jeg sætter Gud for højt til at frygte Djævlen

Udseende: De er en Mand godt paa Vej op i Aarene (42 aar), og det er saa smaat begyndt at vise sig. De har sort Haar med enkelte graa Stænk. De har et meget stort og fyldigt Moustache (tænk paa de Politimænd Storm P. tegnede). De er 163 cm høj og vejer ca. 67 kg. De har et meget flakkende Blik, man skulle tro De er i stand til at se alle Syndere, og at De prøver paa det.

Baggrund: De er født paa en Præstegaard et Stykke ude paa Landet. Deres Far var Pastoren, og Deres Mor passede Gaarden. De voksede op med Udsigt til at overtage Deres Fars Arbejde, naar De blev stor nok. Dette passede Dem udmærket. De blev ikke undervist paa en Skole, men fik derimod den Undervisning De behøvede af Deres Far.

Alt dette har medført at De er blevet en stærk religiøs Mand. De har til Formaal her i Livet at afsløre 'Djævlens Værk' og er derfor et meget engageret Medlem af Afholdsforeningen.

De overtog aldrig Deres Fars Arbejde, dels fordi han stadig er Pastoren, men ogsaa fordi De mente, De nemmere ville kunne faa ram paa Synderne som Politibetjent.

De har nu været Betjent i 12 Aar og har de sidste 5 Aar arbejdet sammen med fire andre Politifuldmægtige. De arbejder i Opdagelsespolitiet, men har dog svoret ved Gud at fortsætte Deres Fars Arbejde, naar han til Himmels farer.

Hvad De mener om;

Nielsen: Nielsen er der noget lusket ved. Han har været Soldat og var med i Krigen 1864. Han er altid lidt usoigneret og saa lugter han ofte mistænkeligt af Alkohol. Han virker ikke som en rigtig Betjent og hører i Virkeligheden nok slet ikke til her i Korpset. Desværre har Chefen ansat ham, og saa vidt De ved, er det gaaet rigtigt til. De stoler ikke særlig meget paa ham, og var det ikke fordi Brandtnæs insisterede paa at have ham med, ville De forlængst have sat ham af Holdet. Han lider iøvrigt af Granatchok.

Brandtnæs: Brandtnæs er en god Mand. Han har ikke helt de samme Holdninger som Dem, men han er generelt meget fornuftig. Deres største Problem med Brandtnæs er, at han er Holdets uofficielle Leder. Det mener De, at De burde være, saa skulle der nemlig ske et par Forandringer. Brandtnæs er ofte lidt pessimistisk og han snakker tit om sin Tid i Hæren.

Hernesen: Hernesen er meget tæt paa at være det, De vil betegne som en Gudsbespotter. Han er tilhænger af Darwin og alle hans taabelige Teorier. Han er en meget moderne Mand, og det er ikke en Ting han lægger Skjul paa. For Eksempel har han kjøbt en Telefon til Privatbrug, har man maaske nogensinde hørt noget saa taabeligt. Han er en dygtig Betjent, som gaar meget op i sit Arbejde. I Virkeligheden gaar han maaske lidt for meget op i det...

Steinfeldt: Steinfeldt er De nogenlunde tilfreds med. Han kan jo ikke gøre for at Guds Vilje ville, at han skulle blive halvt tysk. Han er en dygtig Betjent, men har en mærkelig Tanke om et fælles Europa. De ved at Brandtnæs bryder ikke sig meget om ham. Steinfeldt er et rart Menneske at være sammen med baade i og uden for Arbejdstid.

Nielsen

Navn:	Erik Nielsen
Kjøn:	Mand
Alder:	41 Aar
Født:	14. December 1845
Stilling:	Politifuldmægtig

Fysik	35
Koordination	45
Indlæring	30
Intuition	45
Psyke	20
Viljestyrke	25
Personlighed	35
Position	35

Færdigheder	
Gymnastik	45
Førstehjælp	45
Ride	45
Riffel	45
Slagsmaal	35
Skrive Repporter	45
Takt og Tone	25
Torhør	25
Kontakter i Underverdenen	35

Udstyr
Borgerligt Tøj
2 Lommelærker
Lommeur
Skillemønt
Notesbog & Blyant

Politiskilt
Knippel
Fløjte

Våben	Afstand	Skud/r	Skade	Ammu.	Rekyl	Færd.
Revolver	29/40/60	2	0	6	-10	45

Kendetegn: De har altid en Lommelærke paa Dem (Det ved Mortensen heldigvis ikke). De er meget nervøs.

Valgsprog: Alle elsker Lykken. Lykken elsker kun faa.

Udseende: De er en Mand i Deres bedste Alder (41) De har Brunt Haar. De er 176 cm høj og vejer ca. 72 kg. De har smaa skægstubbe hist og her. De ser ofte lettere usoigneret ud og lugter tit en smule af øl. De har desuden et lidt skræmt glimt i øjet.

Baggrund: De er født i det Kjøbenhavnske Slum. Deres Far var arbejdsløs og drak meget. Han slog ofte Dem, Deres mor og Deres Søskende. De har altid hadet Deres Far og har svoret aldrig at blive som ham. Det har indtil videre holdt til en vis grad.

Da De var 18 Aar og klar til Militæret skyndte De Dem at melde Dem til Hæren. Deres Mor var ked af at maatte give slip paa Dem, men hun ønskede heller ikke at De var sammen med

Deres Far. Efter De havde været to Aar i Hæren, kom Danmark i krig med Tyskland. De blev sendt afsted i deling paa 25 Mand under Kommando af Løjtnant Brandtnæs. Det glædede Dem meget da Brandtnæs var en af De mest anerkendte og respekterede

Officerer i Hæren. De Arbejder ogsaa sammen med ham den Dag i Dag og respekterer ham stadig meget. Det at De blev sendt afsted med ham, fik Dem til at føle De var noget, og at De blev værdsat.

Desværre var Uheldet ude og I faldt i et baghold. I blev bombarderet og kun 6 af jer slap væk. Efter den Hændelse har De lidt af Granatchok, hvilket med Tiden har forbedret sig, men det har sat sine Spor i form af, at De er begyndt at drikke.

De besluttede Dem for at forlade Hæren og blive Betjent i stedet det har De nu været i 12 Aar. De er glad for Deres nye arbejde, men er lidt bange for ham Mortensen, som De arbejder sammen med, da han er fanatisk Medlem af Afholdsforeningen. Heldigvis har han, saa vidt De ved, endnu ikke fundet ud af at De drikker.

Hvad De mener om;

Brandtnæs: Brandtnæs er dit forbillede. Hvis alle bare var som ham ville Verden se meget bedre ud. Han er en enestaaende Betjent og en perfekt Officer. Han er meget nationalistisk og er virkelig parat til at dø for sit Fædreland. Desværre ændrede Krigen ham. Han gaar rundt med en Skyldfølelse paa grund af I faldt i et baghold. Det har gjort at han er lettere nedtrykt til tider.

Mortensen: Mortensen er De enormt bange for. Han er Medlem af Afholdsforeningen og desuden en af Guds Engle der er sat paa Jorden for at finde Syndere. De har set hvad der er sket med andre, der paa visse punkter ligner Dem. Det er ikke noget De haaber sker for Dem. Heldigvis ved Han ikke De drikker, men han er meget mistroisk overfor Dem. Han er en meget dygtig Betjent, men De forsøger alligevel at holde en pæn afstand til ham.

Hernesen: Hernesen er et helt fint Menneske. Han er god til sit Arbejde og gaar op i det med Liv og Sjæl. Han er den De synes bedst om næst efter Brandtnæs. Han har dog ogsaa sine Fejl. For eksempel er han Medlem af Venstre. Desuden er han tilhænger af Darwins Teorier. Bortset fra de to smaa Fejl, er der overhovedet ikke noget galt med Hernesen.

Steinfeldt: Steinfeldt ved De ikke rigtigt, hvad de skal synes om. Han er en dygtig Betjent og et meget rart Menneske, men han er af tysk Slægt. Brandtnæs bryder sig ikke meget om ham, det ved De da. Og han snakker ogsaa hele Tiden om et eller andet Pjat med et fælles Europa. Paa den ene side kan De vældig godt lide ham, men alligevel forholder De Dem lidt Neutral til ham.

Steinfeldt

Navn:	Gert Steinfeldt		
Kjøn:	Mand		
Alder:	46 Aar		
Født:	31. Maj 1840		
Stilling:	Politifuldmægtig		
Fysik		35	
Koordination		40	
Indlæring		45	
Intuition		35	
Psyke		45	
Viljestyrke		30	
Personlighed		50	
Position		25	

Færdigheder	
Gymnastik	40
Førstehjælp	35
Naturvidenskab	45
Medicin	45
Revolver	40
Skrive Repporter	35
Takt & Tone	45
Tale til Forsamlinger	50
Sprog	
Dansk	65
Tysk	60
Latin	45

Udstyr	Knippel
Nydeligt Borgerligt Tøj	Fløjte
Lommeur	Revolver
Skillemønt	Medlem af Venstre
Notesbog & Blyant	Medlem af Selskabet for den Europæiske
Politiskilt	Tanke

Våben	Afstand	Skud/r	Skade	Ammu.	Rekyl	Færd.
Revolver	29/40/60	2	0	6	-10	45

Kendetegn: De har en lidt højrøstet Stemmeføring. De er meget glad for Goethe. De gaar ikke meget op i hverken Religion eller Darwin og hans Teorier. De interesserer Dem heller ikke meget for Fortiden. De snakker tit om et fælles Europa. De er Vegetar.

Valgsprog: Jeg er interesseret i Fremtiden, for det er der, jeg skal leve resten af mit Liv.

Udseende: De er en Mand midt i ‘Overgangsalderen’ (46 aar), De virker dog ret upaavirket af den Grund. De har blond Haar og er som den eneste i hele Korpset altid glatbarberet. De er 173 cm høj og vejer ca. 74 kg. Deres Paaklædning er altid, som Dem selv, pinlig ren. Og De udstraaler en Charme og Selvtillid som det vil være umuligt at overse.

Baggrund: De er født i Kjøbenhavn. Deres Far er af tysk Oprindelse og Deres Mor af dansk, dette har skabt en del Problemer i Deres Tilværelse, specielt efter Krigen i 1864. De har dog taget det sure med det søde og har efterhaanden lært at overkomme Problemerne uden større Vanskeligheder. Deres Far er Slagter, men De valgte ikke at gaa i Deres Fars Fodspor, dels paa

grund af alt det Blod, men ogsaa paa grund af Deres Liv som Vegetar ville være ødelagt.

De valgte i stedet at blive Læge, men stilede stadig højere, for hvis De kunne blive Statsoverhoved ville De maaske kunne udføre Deres Drøm om at samle alle Europas Lande i en fælles Union.

I 1881 fik De Chancen for at komme tættere paa Deres Drøm, De blev nemlig tilbudt en Stilling som Politifuldmægtig i Opdagelsespolitiet. De slog Til og har arbejdet der siden sammen med de fire andre.

Hvad De mener om;

Hernesen: Hernesen kan de godt lide. Han er en Mand der gaar ind for Fremskridt. Han har allerede anskaffet sig en Telefon, hvilket De ogsaa snart haaber paa at gøre. Hernesen er en dygtig Betjent, der gaar utrolig meget op i sit Arbejde. Han driller tit Mortensen og skændes ind imellem med Brandtnæs, men det er aldrig saa alvorligt, at det ikke kan overstaaes paa mindre end en Time.

Brandtnæs: Brandtnæs er den, De bryder Dem mindst om. Det er egentlig ikke fordi De ikke har Lyst til at være Ven med ham, men han giver Dem bare aldrig en reel Chance. Brandtnæs har en vis Fordom mod Tyskere og da De har tysk Blod i Aarene indkluderer det ogsaa Dem. Brandtnæs er Holdets uofficielle Leder, heldigvis benytter han sig ikke af dette til at faa Dem fyret. De er heldigvis ogsaa sikret, for De ved at Nielsen rigtigt blev kasseret og at Brandtnæs skaffede ham Jobbet. Ingen andre end Dem, Brandtnæs og Chefen ved dette, og ingen af de to andre ved, at De ved det. De har nu kun tænkt Dem at bruge den Viden i Tilfælde af Brandtnæs prøver paa noget.

Nielsen: Nielsen er en helt fin Fyr. Han er bare en stakkels Mand, der har været udsat for lidt mere end man kan byde et Menneske. Han er meget flink og De hader Tanken om at der skulle ske ham noget ondt. De betragter ham snarer som Holdets Maskot end som en Betjent. Han lider af Granatchok, hvilket viser sig af og til. Nielsen ham kan De ikke have andet end ondt af.

Mortensen: Mortensen den skjøre Rad han gaar saa meget op i Kristendommen, at man skulle tro, han selv havde skrevet Biblen eller i hvert fald Dele af den. De tror nu ogsaa at han af og til bare siger nogle Ting og henviser til et tilfældigt Sted i Biblen uden at der er nogen Sammenhæng. Mortensen er nu fin nok. Han er bare for striks med alle sine Paragraffer og guddommelige Bud. De haaber stadig paa at kunne faa ham lidt mere ned paa Jorden, saa i f.eks. kunne snuppe et Glas Brændevin sammen efter en haard Arbejdsdag, men da han er Medlem af Afholdsforeningen er der nok et Stykke Tid til det sker.